

Προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε!

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία Εφημερίδα Επαναστατικής Εργατικής Πολιτικής

Για την Ανασυγκρότηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Προλεταριακής Επανάστασης (4η Διεθνής)

Ειδική Έκδοση Νο ΙΙ - Γενάρης 2009

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

**Η εξέγερση της οργισμένης νεολαίας και η ήττα της έδειξαν την αναγκαιότητα της
πάλης για το Ενιαίο Μέτωπο της Εργατικής Αντεπίθεσης**

Περιεχόμενα

**Ανάγκη του ανοιχτού
διαλόγου για το Ενιαίο
Εργατικό Μέτωπο**

..... Σελίδα 3

Στο φως της εξέγερσης

..... Σελίδα 6

**Το Ενιαίο Εργατικό
Μέτωπο και ο
Συντονισμός των
Σωματείων**

..... Σελίδα 7

**Για την υλοποίηση της
συμφωνίας του 2006**

..... Σελίδα 13

**Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο:
Η μόνη απάντηση στην
αντιασφαλιστική
καπιταλιστική επίθεση**

..... Σελίδα 14

Η θηριωδία των ιμπεριαλιστών στη Γάζα δείχνει το μέλλον του κόσμου όλου, αν δεν ανατραπεί ο σαπισμένος καπιταλισμός από την προλεταριακή σοσιαλιστική επανάσταση.

Εργάτες, εργάτριες, νέοι. Παλέψτε ενάντια στους φονιάδες ιμπεριαλιστές, οικοδομώντας το νέο επαναστατικό κόμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης με την ανασυγκρότηση της 4ης Διεθνούς.

Εργατική Δημοκρατία

Μηνιαία εφημερίδα της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

και Ανασυγκρότησης της 4ης Διεθνούς

Συντάσσεται από Επιτροπή

Υπεύθυνος έκδοσης: Χάρης Σταθάτος

e-mail: xasta@otenet.gr και ergatikidimokratia@yahoo.gr

Διεύθυνση εφημερίδας:

Σωκράτους 79-81, 3ος Όροφος, Αθήνα

Τηλ.: 2105224536 - 2109357182 - 2105781385

Τα ενυπόγραφα άρθρα δεν εκφράζουν αναγκαστικά τις απόψεις της Συντακτικής Επιτροπής

Ο αριθμός των σελίδων εξαρτάται από την έκταση της ύλης.

**Διαβάστε, Ενισχύστε, Διαδώστε
την Εργατική Δημοκρατία**

**Παλεύει για την πολιτική ανεξαρτησία της
εργατικής τάξης και την ενιαιομετωπική της
δράση, για την οικοδόμηση της
επαναστατικής της ηγεσίας στις βάσεις των
ιδεών του επαναστατικού μαρξισμού**

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η εξέγερση της οργισμένης νεολαίας και η ήττα της έδειξαν την αναγκαιότητα της πάλης για το Ενιαίο Μέτωπο της Εργατικής Αντεπίθεσης

Τα κείμενα που περιλαμβάνει η ειδική αυτή έκδοση της εφημερίδας μας, εκφράζουν, περισσότερο αναλυτικά, τις απόψεις, τις προτάσεις και την πολύχρονη προσπάθεια της Κίνησής μας, σε ότι αφορά τα κρίσιμα προβλήματα του κατακερματισμένου απ' τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς και αποδυναμωμένου εργατικού μας κινήματος.

Και ιδιαίτερα, σ' ότι αφορά την επείγουσα ανάγκη να συμφωνήσουν και να συμπράξουν οι διασπασμένοι μαρξιστές επαναστάτες και οι πρωτοπόροι εργάτες, για ν' αναπτύξουν έναν οργανωμένο συστηματικό αγώνα ενάντια στις δήθεν αριστερές καιροσκοπικές πολιτικές και τις αντίστοιχες διαλυτικές σεχταριστικές πρακτικές. **Που επί 34 ολόκληρα χρόνια (από το 1974 ως τώρα) προκαλούν και αναπαράγουν συνεχώς την διάσπαση και την ήττα των αλληπάλληλων εργατικών αγώνων, σπέρνουν την απογοήτευση και την ηττοπάθεια στις γραμμές των εργαζόμενων, των άνεργων και των συνταξιούχων, καλλιεργούν τον ατομισμό, σπρώχνουν σε αναρχούμενες εκδηλώσεις απελπισίας τη νεολαία, απομαζικοποιούν, απαξιώνουν και παραλύουν τις εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις. Προσφέροντας έτσι την δυνατότητα στο ντόπιο και στο ξένο κεφάλαιο να ποδοπατάει άνετα και να στραγγαλίζει μια - μια τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας.**

Όπως είναι φανερό, τα κείμενά μας αυτά απευθύνονταν στους συντρόφους της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ. Τα γράψαμε για να πούμε τη γνώμη μας για ορισμένα σοβαρά λάθη που κρίναμε πως έκαναν και συνεχίζουν ακόμα να κάνουν. Αλλά και για να εντοπίσουμε τα δικά μας τα λάθη και να αποσαφηνίσουμε πιο πολύ τις δικές μας απόψεις. Να εξηγήσουμε γιατί πιστεύουμε ότι η μπολσεβίκικη πολιτική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, είναι η μόνη τακτική με την οποία οι κομμουνιστές μπορούν να βοηθήσουν την εργατική τάξη να βρει τον ιστορικό δρόμο της απελευθέρωσής της. **Και συνάμα ν' αποδείξουμε πόσο αναγκαίο είναι, να σπάσουν οι μαρξιστές επαναστάτες κάθε πολιτική σχέση με τις διάφορες αιρέσεις του μικροαστικού ακροαριστερού σεχταρισμού.**

Με άλλα λόγια, επιδιώξαμε ν' ανοίξουμε μαζί τους μια γόνιμη μαρξιστική συζήτηση πάνω σε όλα τα προβλήματα που κάνουν, ως τώρα, δύσκολη την σύμπραξή μας στην πάλη για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Μια συζήτηση που και οι ίδιοι οι ηγετικοί σύντροφοι της κ.ο. ΑΝ, ποτέ δεν έπαψαν να μας δηλώνουν ότι θέλουν κι αυτοί να την κάνουμε. Κι από μήνα σε μήνα, ανανεώνουν την υπόσχεσή τους να γράψουν τις απόψεις τους και ν' απαντήσουν στις κριτικές μας. Τον ίδιο καιρό όμως δεν παραλείπουν καθόλου να συμμετέχουν σε όλες τις συνάξεις, τις συζητήσεις και τις εκδηλώσεις των σεχταριστικών αιρέσεων! Απομακρυνόμενοι από την πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Αποφασίσαμε λοιπόν να δημοσιεύσουμε αυτά τα κείμενα. Και να πούμε ανοιχτά στους συντρόφους της κ.ο. ΑΝ, πως αν θέλουν σ' αλήθεια να συζητήσουμε, εμείς ήμαστε πρόθυμοι και έτοιμοι, πάντα, να οργανώσουμε μαζί τους, και με κάθε άλλον ενδιαφερόμενο μαχητή του εργατικού κινήματος, έναν **δημόσιο διάλογο** πάνω σε όλα τα ζητήματα της πάλης για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και για την μπολ-

σεβίκικη ενοποίηση των διεθνιστών κομμουνιστών. Με σταθερή αφητηρία την συμφωνία σύμπραξης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο ταξικής πάλης, ενάντια στην επίθεση του σάπιου καπιταλισμού.

* * *

Αξίζει να σημειωθεί ότι το ένα από τα κείμενα που ακολουθούν, (με τίτλο **"Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο: η μόνη ανάπτυξη στην αντιασφαλιστική καπιταλιστική επίθεση"** σελ. 14-16) το επεξεργαστήκαμε το Νοέμβριο - Δεκέμβριο του 2007 **μαζί με τους συντρόφους της Π.Ε. της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ**, με αφορμή την εξελισσόμενη νέα προσπάθεια της "νεοδημοκρατικής" κυβέρνησης, να ολοκληρώσει την επιχείρηση των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ, για την κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης των εργαζόμενων της χώρας.

Με το κείμενο αυτό (και με μια σχετική προκήρυξη), κάναμε έ-να ακόμα βήμα μαζί στην κατεύθυνση υλοποίησης της συμφωνίας σύμπραξης που είχαμε διαμορφώσει οι εκπρόσωποι της **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗΣ, της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας της Εργατικής Πολιτικής και του ΕΕΚ**, τον Αύγουστο του 2006, ύστερα από πολλές συζητήσεις και με άλλες οργανώσεις. Μια συμφωνία κοινής δράσης με την οποία δεσμευτήκαμε όλοι μας (εξ ονόματος των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού βέβαια) να συγκεντρώσουμε την κύρια προσπάθειά μας, (με συντονισμένες κοινές ενέργειες) μέσα στην οργανωμένη και την ανοργάνωτη εργατική τάξη, στους χώρους δουλειάς, στις εργατογειτονιές και στα συνδικάτα. Να κηρύξουμε αδιάκοπο πόλεμο ενάντια σε όλους τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς χειραγώγησης του εργατικού συνδικαλισμού, τους γραφειοκρατικούς μηχανισμούς του εξαρτημένου απ' το αστικό κράτος εργατικού κινήματος, που συστηματικά υπονομεύουν και διασπούν τις δυνάμεις, την οργάνωση και τους αγώνες των εργαζόμενων, για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους στενά κομματικά και τα ταξικά τους συμφέροντα. Για τον σκοπό αυτό συμφωνήσαμε οι εκπρόσωποι των τεσσάρων, τότε οργανώσεων, (όπως άλλωστε καθαρά φαίνεται στο δημοσιευμένο από τότε κείμενο που συνυπογράψαμε) να οργανώσουμε **μαζί μια μόνιμη καμπάνια**, καλώντας όλους τους πρωτοπόρους αγωνιστές της εργατικής τάξης και της αριστεράς, να γυρίσουν τις πλάτες τους σε όλους τους φορείς της διάσπασης και να αναλάβουν μαζί μας αγώνα για την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου ταξικής πάλης ενάντια στη λυσσασμένη καπιταλιστική εκμεταλλευτική επίθεση. Κι ενάντια στην κρίση, την ανεργία, την ακρίβεια, την εξαθλίωση και τον αυξανόμενο αστυνομικό αυταρχισμό.

* * *

Πολύ γρήγορα όμως φάνηκε ότι, οι καιροσκόποι ηγέτες του ΕΕΚ, που στο μεταξύ δεν είχαν καθόλου διακόψει την στενή συνεργασία τους με τους σεχταριστές του Ν.Α.Ρ. (Μ.Ε.Ρ.Α.), δεν είχαν στο νου τους να κάνουν πράξη τη συμφωνία, που στα λόγια την είχαν ωστόσο αποδεχτεί χωρίς οποιεσδήποτε αντιρρήσεις. Δεν σκόπευαν δηλαδή να συμπράξουν σ' αλήθεια μαζί μας, στον αγώ-

να για το Ενιαίο Μέτωπο ταξικής πάλης όλων των εργαζομένων και όλων, χωρίς καμιά εξαίρεση, των πραγματικών, υπαρκτών τάσεων του σημερινού εργατικού κινήματος. Ελπίζανε μάλλον αντίθετα, πως θα μπορούσαν, ίσως, να κρατάνε καλές σχέσεις και μαζί μας, και με τους σεχταριστές εταίρους του Μ.Ε.Ρ.Α. Επειδή όμως αυτό δεν ήταν πρακτικά δυνατό, η ευλύγιστη και φωνακλάδικη ηγεσία του μικρο - μέγαλου ΕΕΚ, προτίμησε να εγκαταλείψει σιωπηρά την συμφωνία της μαζί μας, μια και ήταν συμφωνία που απαιτούσε ρήξη με την τυχοδιωκτική σεχταριστική πολιτική και πρακτική, των "νεοαριστερών" και των παλαιοσταλινικών συμμάχων της στο διαβόητο Μ.Ε.Ρ.Α., των αριστερών λόγων και των δεξιών διασπαστικών έργων.

* * *

Τα ψέματα πήραν τέλος. Οι ελπίδες και κάποιες αυταπάτες, που υπήρχαν ως τότε μέσα μας, διαλύθηκαν πλέον. Χωρίς καμιά αμφιβολία, οι πολύμηνες συζητήσεις που έγιναν (με βάση τις προτάσεις που έκανε, από το 2005, η Κίνησή μας) απέδειξαν, οριστικά, ότι οι "επαναστάτες" της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής "άκρας αριστεράς" (ακόμα και όσοι επικαλούνται τον **Τρότσκι** και το **Λένιν**) αρνούμενοι να παλέψουν για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, ομολογούν ότι δεν έχουν και δεν μπορούν να έχουν, καμιά οργανική σύνδεση και σχέση με το πραγματικό κίνημα της εργατικής τάξης και με την πάλη των πρωτοπόρων εργατών, ενάντια στις εργατοπατερικές κλίκες, την πάλη για την εργατοδημοκρατική αναγέννηση και ανασύνταξη του αποδιοργανωμένου εργατικού μας κινήματος. Οι φρασεολόγοι αυτοί επαναστάτες, βρίσκονται μακριά από τα πραγματικά προβλήματα, τις σκέψεις, τις αγώνες, τη θέληση και τους αγώνες των εργατών. Εκφράζουν μόνο την αγωνία και την πολιτική ασυναρτησία και απόγνωση, ορισμένων μικροαστικών κύκλων, που συνθλιβονται από την κρίση και την βαρβαρότητα του σαπισμένου καπιταλισμού και της "δημοκρατίας" του. Στην πραγματικότητα, όπως το δείχνει καθαρά η ίδια η πολιτική τους πρακτική, οι πολυάριθμοι σχηματισμοί της "ακροαριστεράς" βαβέλ, δεν είναι παρά μόνο οι "αριστεροί" δορυφόροι των κομμάτων του χρεοκοπημένου σοσιαλδημοκρατικού και σταλινικού εθνικορεφορισμού, σ' αυτήν εδώ την εποχή της θανάσιμης αγωνίας του αποσυντιθέμενου παγκόσμιου καπιταλισμού. Και γι' αυτό, όλες αυτές οι αιρέσεις της μικροαστικής απόγνωσης, δεν μπόρεσαν κι ούτε θα μπορέσουν ποτέ, να προσεγγίσουν, να αποδεχτούν σ' αλήθεια και ν' ακολουθήσουν, την επαναστατική εργατική πολιτική του μπολσεβικισμού, ακόμα κι αν συμβαίνει να επικαλούνται τον **Λένιν** και τον **Τρότσκι**, για να τους ανακατέψουν, ξεδιάντροπα, με τους Καντάφι και τους Χομείνι!

* * *

Εγινε έτσι ξεκάθαρο πια, ότι εκτός από τις πολιτικές ομάδες της **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗΣ**, της **Εργατικής Πολιτικής**, της **Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας** και **έναν μικρό αριθμό ανένταχτων και ενταγμένων αγωνιστών εργατών**, καμιά άλλη οργάνωση, πολιτική ή συνδικαλιστική, δεν έβλεπε την ανάγκη και δεν έδειχνε διάθεση, να κάνει πράξη την μπολσεβίκικη πολιτική της ταξικής ενότητας στη δράση όλων των εργαζόμενων, την πολιτική τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, ενάντια στην καπιταλιστική ληστρική επίθεση. Το βάρος αυτής της δύσκολης πάλης έπεσε πια στις πλάτες λιγοστών επαναστατών, με διαφορετικές πορείες, εμπειρίες και απόψεις. Γεγονός που δεν μπορούσε παρά να προκαλέσει σκεπτικισμό, δισταγμούς και διαθέσεις επανεξέτασης των συμφωνημένων τον Αύγουστο του 2006. Παράλληλα είχε δρομολογηθεί η ενοποίηση των ομάδων της **"Ανασύνταξης"** και της **"Εργατικής Πολιτικής"**. Με αποτέλεσμα να ανασταλεί για αρκετούς μήνες κάθε συζήτηση και διαδικασία υλοποίησης τη συμφωνίας του Αυγούστου 2006. Η προσοχή στράφηκε και συγκεντρώθηκε στη συζήτηση των

θέσεων της νέας οργάνωσης που θα σχηματίζονταν με την αποφασισμένη ήδη ενοποίηση. Συζήτηση που έδειχνε, μεταξύ άλλων, ότι εξακολουθούσαν να υπάρχουν στις γραμμές των δύο συγγενικών αυτών πολιτικών ομάδων, σοβαρές, κατά την άποψή μας, αυταπάτες, σχετικά με ορισμένες από τις οργανώσεις της "άκρας αριστεράς". Ωστόσο, η ενοποιητική Συνδιάσκεψή τους, το Μάη του 2007, η οποία αποφάσισε την συγκρότηση της κ.ο. **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ**, διακήρυξε την εμμονή τους στην πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.

Μεσολάβησε όμως η προκήρυξη πρόωρων βουλευτικών εκλογών, τον Αύγουστο του 2007 και η κ.ο. **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ**, σ' αντίθεση με τις σωστές επισημάνσεις που είχε κάνει για τον χαρακτήρα και τον ρόλο της "εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς", βρέθηκε ξανά να συνδιαλέγεται μαζί της για την σύσταση ενιαίου ψηφοδελτίου! Αλλά για να παραδεχτεί, μετά από λίγο, το ανέφικτο του εγχειρήματος της και να παραιτηθεί απ' αυτό εσπευσμένα. Παρ' όλα αυτά, στις εκλογές της 16 Σεπτεμβρίου 2007, ενώ αρνήθηκε (δικαιολογημένα πιστεύουμε) να δώσει, έστω, την κριτική υποστήριξή της σε οποιονδήποτε ακροαριστερό εκλογικό συνδυασμό, πρότεινε, να δοθεί ψήφος σε κάποιους από τους υποψήφιους όλων των ακροαριστερικών σεχταριστικών ψηφοδελτίων!!

Όπως εύκολα μπορούσε καθένας να καταλάβει, οι σύντροφοι της κ.ο. **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ**, δεν είχαν στο σύνολό τους, ή έστω στην πλειοψηφία τους, αποφασίσει, να σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς, που από χρόνια διατηρούν, με διάφορους ακροαριστερούς σχηματισμούς. Και για τον λόγο αυτό επίμονα συνεχίζουν να αναζητούν τρόπους προσαρμογής και της τακτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου στις σεχταριστικές πρακτικές αυτών των δήθεν κομμουνιστικών σχηματισμών. Ανέβαλαν επομένως, από μήνα σε μήνα κι από χρόνο σε χρόνο, την συμφωνία που είχαμε κάνει μαζί, να συγκεντρώσουμε την κύρια προσπάθειά μας μέσα στην εργατική τάξη, παλεύοντας για το Ενιαίο Μέτωπο εργατικής ταξικής αντεπίθεσης. Κι ενώ οι εκπρόσωποί τους, στις συναντήσεις μας, δήλωναν ότι **"με τους σεχταριστές της ακροαριστεράς δεν γίνεται τίποτα"**, από την άλλη στελέχη της κ.ο. **ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ** συμμετείχαν δραστήρια σε συσκέψεις με αυτούς τους σεχταριστές για να συνδιαμορφώσουν το πλαίσιο μιας ακόμα εργατοπατερίστικης διασπαστικής συνδικαλιστικής Κίνησης. Που την είπαν **"Συντονισμένα Πρωτοβάθμια Σωματεία"**. Και παρά την έντονα σεχταριστική διασπαστική δραστηριότητα της Κίνησης αυτής, (αντίστοιχη με αυτήν του ΠΑΜΕ) η εφημερίδα της κ.ο. **ΑΝ**, η **"Εργατική Πολιτική"**, άρχισε να υποστηρίζει πως είναι μια **"πλευρά της τακτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου"**!! Κι ας είναι η έμπρακτη αναίρεση και παραμόρφωσή της.

Σε πλήρη αντίθεση με τις ιδρυτικές θέσεις της οργάνωσής τους και με όλα όσα συνυπέγραψαν μαζί μας ακόμα και τον Δεκέμβριο του 2007, (στο κείμενο που προαναφέραμε, και το οποίο γράφτηκε για την επικαιροποίηση της συμφωνίας του 2006!), οι ηγετικοί σύντροφοι της κ.ο. **ΑΝ**, επιμένουν να συμπράττουν με τους διάφορους σεχταριστές εργατοπατέρες, σε μια προσπάθεια διαμόρφωσης ενός δεύτερου, ή ενός τρίτου, ΠΑΜΕ όπως το δείχνουν τα γεγονότα. Κι είναι μάλλον γι' αυτό που δεν βρήκαν καθόλου, καιρό να συζητήσουν μαζί μας, όπως μας το είχαν προτείνει οι ίδιοι, στις αρχές του 2008.

Αλλά, οι εξελίξεις της πάλης των τάξεων και το βάθος της κρίσης ηγεσίας του εργατικού κινήματος, στη χώρα και παγκόσμια, δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία, πιστεύουμε, ότι οι θέσεις της συμφωνίας που συνδιαμορφώσαμε τον Αύγουστο του 2006, επιβεβαιώνονται διαρκώς και μας καλούν να φανούμε συνεπείς με αυτές.

Στο φως της έκρηξης οργής των νέων που μέσα στο Δεκέμβριο ζήσαμε (έκφραση της συσσωρευμένης οργής των εργατικών και λαϊκών μαζών) αποκαλύφτηκε ακόμα μια φορά ο τυχοδιωκτισμός και ο καταστροφικός ρόλος όλων χωρίς εξαίρεση των σεχταριστικών σχηματισμών. Αναδείχτηκε έτσι ξανά η επιτακτική ανάγκη της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και για την Ενιαία Οργάνωση της επαναστατικής προλεταρια-

κής πρωτοπορίας, πάνω στη βάση της αληθινής μπολσεβίκικης πολιτικής.

* * *

Αντλώντας τα μαθήματα από τα συγκλονιστικά αυτά γεγονότα του Δεκέμβρη και αποτιμώντας τα αποτελέσματα της ως τώρα πολιτικής όλων μας, οι μαρξιστές επαναστάτες οφείλουμε να δούμε και ν' αναγνωρίσουμε τα λάθη μας, να αναλάβουμε τις ευθύνες μας για το κομμάτισμα και την αποδυνάμωση του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος, για την αδυναμία του να παρέμβει στην έκρηξη της νεολαίας, και να καθορίσουμε τα καθήκοντά μας.

Είναι γι' αυτό ανάγκη να ξαναγυρίσουμε σ' αυτά που γράφαμε, στις θέσεις και τις απόψεις που υποστηρίζαμε, να θυμηθούμε τις συμφωνίες και τις διακηρύξεις που κάναμε, ώστε να τα συγκρίνουμε με τις πράξεις μας και με τις συνέπειες αυτών των πολιτικών πράξεων, στη διάρκεια των χρόνων, που πέρασαν.

Πρέπει να δούμε σε ποια κείμενα, σε ποιες αναλύσεις και σε ποιες αποφάσεις βασίστηκε η εγκατάλειψη της συμφωνίας σύμπραξης μας για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Κι ακόμα, με ποιες διαδικασίες και ποιοι αποφάσισαν ότι η σύμπραξη με τους πατενταρισμένους σεχταριστές (ΝΑΡ, κ.λ.π.) μπορεί να προωθήσει τον αγώνα για το Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο πάλης των εργαζομένων και για την προγραμματική μπολσεβίκικη ενότητα των κομμουνιστών;

Ποιοι και πότε ανακάλυψαν ότι η τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου είναι τάχα πολύπλευρη; Πόσες και ποιες πλευρές έχει; Δεν είδαμε να λένε οτιδήποτε σχετικά με αυτό στις ιδρυτικές θέσεις της οργάνωσής τους. Κάνουμε λάθος λοιπόν που πιστεύουμε, ότι η μπολσεβίκικη αυτή τακτική είχε πάντα και συνεχίζει να έχει μια και μοναδική πλευρά; Την ασυμφιλίωτη πάλη των κομμουνιστών ενάντια σε όλους τους διασπαστές του εργατικού κινήματος, τον αδιάκοπο αγώνα, (όχι για τον συντονισμό κάποιων σεχταριστικών εργατοπατερικών κονκλαβίων και σφραγίδων) αλλά, για την ενότητα δράσης όλων των εργαζόμενων και όλων των εκμεταλλεζόμενων, ανεξάρτητα από οποιοσδήποτε ταμπέλες; Πώς μπορεί να είναι πλευρά αυτής της τακτικής ο συντονισμός σωματείων που δεν αγωνίζονται για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο;

Κι αν πράγματι υπάρχουν κάποια "ανεξάρτητα" σωματεία εργατικά, που αποφάσισαν τα ίδια να συντονίσουν τη δράση τους και να ακολουθήσουν γραμμή ταξικής ανεξαρτησίας και ενότητας, γιατί άραγε δεν πήραν την πρωτοβουλία να συγκαλέσουν Γενικές Συνελεύσεις για να συζητήσουν δημοκρατικά και να ψηφίσουν ένα σχέδιο κοινής δράσης ενάντια σε όλους τους διασπαστές του κινήματος, προτείνοντας την συγκρότηση του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου μαζικής ταξικής πάλης; Γιατί τα "ανεξάρτητα" αυτά σωματεία, δεν μπαίνουν επικεφαλής μιας καμπάνιας για ένα πανεργατικό δημοκρατικό συνέδριο, όλων των τάσεων, που θα επεξεργαστεί την απάντηση του εργατικού κινήματος στην καπιταλιστική κρίση και το σχέδιο της ταξικής εργατικής αντεπίθεσης για την ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου;

Πρέπει επίσης -και δικαιούμαστε ασφαλώς- να μάθουμε, ποιοι και γιατί ακύρωσαν τις διακηρύξεις της "Ενωτικής Συνδιάσκεψης" του 2007, για την ανάγκη του ανοιχτού διαλόγου μεταξύ όλων των μαρξιστών επαναστατών και των αγωνιστών εργατών, μεταξύ όλων των κομμουνιστών διεθνιστών, που μάχονται για την ενότητα δράσης της εργατικής τάξης, για την μπολσεβίκικη, επαναστατική, εργατοδημοκρατική, αναγέννηση κι ανασύνταξη του εργατικού και του κομμουνιστικού κινήματος; Ποιοι και γιατί αποφεύγουν να κάνουν μαζί μας την συμφωνημένη συζήτηση για την πρακτική εφαρμογή της συμφωνίας του 2006; Ποιοι και γιατί προτιμάνε να έχουν διάλογο και συνεργασία με τους αρνητές του μπολσεβίκικισμού, με τους α-

θεράπευτους τυχοδιώκτες σεχταριστές, μ' αυτούς ακριβώς τους αντίπαλους της λενινικής πολιτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου; Αυτό είναι τάχα το "**ένα βήμα μπροστά**" που θα πηγαίναμε με την ίδρυση της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ;

Από το 2006, στα τρία περίπου χρόνια που πέρασαν, η διάσπαση και η αποδυνάμωση, συνολικά η κρίση ηγεσίας και τα προβλήματα του εργατικού μας κινήματος, χειροτέρεψαν, δεν καλυτέρεψαν, σίγουρα. Και η επίθεση του κεφαλαίου εντάθηκε και εντείνεται ολοένα. Οι αγώνες των εργατών και της νεολαίας, κάτω από την ηγεσία της χρεοκοπημένης αριστεράς, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής μαζί, **οδηγήθηκαν σε αποτυχία, δεν άνοιξαν καμιά προοπτική.** Ενώ η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει, οι εξελίξεις επιταχύνονται και **ο πολιτικός ορίζοντας σκοτεινιάζει επικίνδυνα.** Ανεύθυνος γι' αυτήν την ολέθρια πορεία δεν είναι κανείς μας. Και ιδιαίτερα όσοι θέλουμε να θεωρούμαστε μαρξιστές επαναστάτες, αγωνιστές συνεπείς της εργατικής τάξης. Είναι επομένως χρέος μας, ανάγκη επείγουσα, να αναλάβουμε όλοι το μερτικό των ευθυνών μας, να αναζητήσουμε τους λόγους της αποτυχίας των προσπαθειών μας, να βρούμε το δρόμο που θα μας οδηγήσει και θα μας συνδέσει με την πραγματική εργατική πρωτοπορία, εκεί που δουλεύει, εκεί που ζει, εκεί που παλεύει και όχι στις συναθροίσεις των τυχοδιωκτών του σεχταρισμού, και της μικροαστικής απελπισίας, που πριν λίγες μέρες, κιάλας, εμφάνισαν το χτύπημα του κινήματος της νεολαίας, ως έναν **δικό τους επαναστατικό "κόκκινο" θρίαμβο!**

Για να μη συνεχίσει το κίνημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας, να μετράει ήττες και "κόκκινους", (δηλαδή ματοβαμένους) Δεκέμβρηδες, οι μαρξιστές επαναστάτες, οι οπαδοί του λενινικού μπολσεβίκικισμού, οφείλουμε να κηρύξουμε ασίγαστο πολιτικό πόλεμο σε όλες τις αποχρώσεις του σεχταρισμού, όσο και του καιροσκοπισμού, χωρίς άλλη αναβολή:

- **Άμεσα τώρα, να κάνουμε όλοι μας πράξη τις αρχές και την πολιτική του επαναστατικού μαρξισμού, του λενινικού μπολσεβίκικισμού.**
- **Να προχωρήσουμε στην υλοποίηση της συμφωνίας του 2006, μαζί με όσους ανένταχτους αγωνιστές την έχουν αποδεχτεί.**
- **Και ταυτόχρονα, ν' ανοίξουμε ένα δημόσιο διάλογο και να καλέσουμε σ' αυτόν όλους τους αγωνιστές της εργατικής τάξης, της νεολαίας και της αριστεράς, για να συζητήσουμε μαζί τους όλα τα προβλήματα του κομματιασμένου εργατικού κινήματος και πως μπορούμε να πετύχουμε την εργατοδημοκρατική ανασυγκρότησή του, στην προοπτική της σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας ολόκληρης.**
- **Για να ενώσουμε τις λιγοστές δυνάμεις μας με την πραγματική εργατική πρωτοπορία και να παλέψουμε για ένα πανεργατικό δημοκρατικό συνέδριο, ενάντια στην κρίση και την επίθεση του σαπισμένου καπιταλισμού. Για ένα συνέδριο άμεσα εκλεγμένων αντιπροσώπων, που να αποφασίσει την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου Ταξικής εργατικής αντεπίθεσης, με πλήρη ελευθερία έκφρασης των ιδεών όλων των τάσεων και των οργανώσεων του κινήματος.**

Στο φως της εξέγερσης

Προς την Π.Ε.
της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Αθήνα 15/12/2008

Συμφωνείτε και σεις, πιστεύουμε, ότι η συγκλονιστική αυθόρμητη εξέγερση της ανοργάνωτης νεολαίας, ενάντια στον αστυνομικό αυταρχισμό του παρακμασμένου κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος, ανέδειξε με τον πιο καθαρό και αναμφισβήτητο τρόπο, όχι μόνο την υποκρισία, την δειλία και την ανικανότητα των αντιπολιτευόμενων, δήθεν προοδευτικών, πολιτικών δυνάμεων, αλλά και κυρίως την πολιτική μυωπία, την πλήρη χρεοκοπία, όλων των ηγετών των κομμάτων και των σχηματισμών της κατακερματισμένης αριστεράς και του εργατικού κινήματος της χώρας. Που, με την ηλίθια κοινοβουλευτική υποταγή τους στους σαπισμένους αστικούς θεσμούς και με τον σεκταριστικό τυχοδιωκτισμό τους, άφησαν ξανά τους ανοργάνωτους οργανισμένους νέους να μάχονται μόνοι τους, μια ολόκληρη εβδομάδα, χωρίς πολιτικό προσανατολισμό και προοπτική, χωρίς κανένα σχέδιο δράσης για τον εξοστρακισμό των προβοκατόρων κουκουλοφόρων των κατασταλτικών μηχανισμών, χωρίς ηγεσία και χωρίς καμιά προσπάθεια σύνδεσης του αγώνα της εξεγερμένης νεολαίας με τον αγώνα των αγανακτισμένων εργατικών και λαϊκών μαζών, στις συνθήκες της οικονομικής και πολιτικής κρίσης του συστήματος.

Θα συμφωνήσετε, επίσης, ελπίζουμε, ότι, όπως και ο ξεσηκωμός των εργαζόμενων πριν ένα χρόνο (Δεκέμβρη 2007, Φλεβάρη - Μάρτη 2008), το ίδιο και τώρα, ο δυναμικός ξεσηκωμός της ανοργάνωτης και "απολίτικης" νεολαίας (η οποία όμως καθόλου δεν τρομάζει από τα πάνοπλα ΜΑΤ ούτε και από τις προβοκάτσιες των "γνωστών αγνώστων" κουκουλοφόρων τους) απέδειξε και πάλι ότι το κίνημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας, δεν μπορεί να απαλλαγεί από τη επιρροή και τον έλεγχο των αστικών και των σάπιων ρεφορμιστικών κομμάτων, να ξεπεράσει την διάσπασή του και να κατακτήσει την αυτονομία του, με τις τυχοδιωκτικές πολιτικές και πρακτικές των ακροαριστεριστικών σεκταριστικών σχηματισμών του μικροαστικού αντικαπιταλιστικού "ριζοσπαστισμού", του ψευτοεπαναστατικού εθνικορεφορμιστικού και του "νεοαριστερισμού".

Γνωρίζουμε τώρα πια όλοι μας, ότι ο περίφημος "συντονισμός" των δήθεν "ανεξάρτητων" σωματείων, (που επιχειρήθηκε να εμφανιστεί ως ενιαιομετωπική κίνηση), στο διάστημα ενός και πλέον χρόνου, το μόνο που πέτυχε είναι η ενίσχυση της σεκταριστικής πολιτικής

και τακτικής, που επίμονα εφαρμόζουν οι καιροσκόποι εθνικορεφορμιστές σταλινικοί ηγέτες του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ.

Αυτός ο καθαρά εργατοπατερίστικος "επαναστατικός" συντονισμός μιας ομάδας σωματείων - σφραγίδων, στήριξε έμπρακτα και βάθυνε πιο πολύ την τυχοδιωκτική διασπαστική πολιτική των εθνικορεφορμιστών καιροσκόπων. Την πολιτική που βρίσκεται σε γοερή αντίθεση με την ενωτική αγωνιστική θέληση των εργαζόμενων και της νεολαίας. Την κατάπτυστη πολιτική της δήθεν ταξικής αδιαλλαξίας, που ακόμα και την ώρα της εξέγερσης των νέων, και με το γελοίο πρόσχημα απομόνωσης των κουκουλοφόρων, έδωσε ξανά, με τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, την δυνατότητα στους εργατοκάπηλους ηγέτες της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ, να χρησιμοποιήσουν την ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και το άσφαιρο όπλο της "Γενικής Απεργίας", για να εξυπηρετήσουν την απεγνωσμένη προσπάθεια των καθεστωτικών κομμάτων να εκτονώσουν την οργή των εργατολαϊκών μαζών και να βάλουν τέλος στην αυθόρμητη και ακέφαλη, πολιτικά, εξέγερση των ατίθασων νέων.

Αποδείχτηκε έτσι, ξανά, πόσο επιτακτικά αναγκαίο ήταν και είναι να κόψουν, οι μαρξιστές επαναστάτες, οποιαδήποτε σχέση διατηρούν με τον ακροαριστεριστικό και τον εθνικορεφορμιστικό, ψευτοκομμουνιστικό, σεκταρισμό και εργατοπατερισμό της κούφιας επαναστατικής φράσης. Και όπως σωστά το είχαμε συμφωνήσει, μέσα στο 2006, να αναλάβουμε άμεσα, δίχως άλλη αναβολή, συστηματική, μελετημένη και ακούραστη κοινή δράση, μέσα στην εργατική τάξη, στους χώρους δουλειάς, στις εργατογειτονιές και στα συνδικάτα, για την συγκρότηση του Ενιαίου Μετώπου Ταξικής Πάλης. Για την εργατοδημοκρατική επαναστατική ανασύνταξη του αποδιοργανωμένου εργατικού κινήματος. Για να αντιμετωπίσει την εργατοπατερική διάσπαση η ίδια η εργατική τάξη και να πάρει στα χέρια της την σκυτάλη της πάλης, ενάντια στην ληστρική επίθεση και την βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Και μαζί με την ανυπότακτη νεολαία να συντρίψουν τους αντιδραστικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς των εκπαιδευμένων προβοκατόρων και δολοφόνων που υπηρετούν την απάνθρωπη καπιταλιστική εξουσία.

Με άλλα λόγια, σας καλούμε για άλλη μια φορά, να βάλουμε στην πράξη όλα όσα είχαμε συμφωνήσει, κόντρα στον εθνικορεφορμιστικό και ακροαριστεριστικό σεκταρισμό. Και να προχωρήσουμε, χωρίς άλλη καθυστέρηση, σε μια ανοιχτή δημόσια συζήτηση, για το καθήκον όλων των αληθινών κομμουνιστών να συμπράξουν στην πάλη για το Ενιαίο

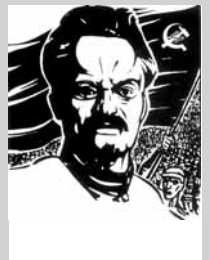
ο Εργατικό Μέτωπο, για την μόνη δύναμη που θα δώσει προοπτική και ηγεσία στο κίνημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας και θα το αποσπάσει από την επιρροή και τον έλεγχο των καθεστωτικών κομμάτων και μηχανισμών.

Για τον σκοπό αυτό, θεωρούμε ότι το κείμενο που σας είχαμε απευθύνει, τον περασμένο Ιούνη ("Το Ενιαίο Μέτωπο και ο συντονισμός σωματείων"), επιδιώκοντας τότε συζήτηση μεταξύ των δύο ομάδων μας, είναι πλέον καιρός να δημοσιοποιηθεί και να αποτελέσει την βάση της δημόσιας συζήτησης που πρέπει να ανοίξει, στο φως της εξέγερσης των νέων και της αδυναμίας του κομματιασμένου εργατικού κινήματος να αποτινάξει τον εργατοπατερισμό και να επέλθει στην σύγκρουση για να δώσει την δική του ταξική κατεύθυνση και λύση στην οικονομική και πολιτική κρίση. Στην κρίση και την αποσύνθεση του καπιταλιστικού συστήματος, που μαστιάζει την κοινωνία, προκαλεί την εξαθλίωση και δολοφονεί ακόμα και 15χρονα παιδιά!

15 Δεκεμβρίου 2008

Η Οργανωτική Επιτροπή
της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

"Η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και των άλλων εργατών που ακολουθούν άλλα κόμματα, ή ομάδες, ή που είναι ακομμάτιστοι, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης, ενάντια στην μπουρζουαζία. Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού".

(Από την απόφαση του
4ου Συνεδρίου της
Κομμουνιστικής Διεθνούς)

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ

Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό τακτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών...

Η θεωρία και η πράξη παντού επιβεβαίωσε την αναγκαιότητα και τη σκοπιμότητα της τακτικής αυτής και γι' αυτό με λύσσα την αποκρούουν οι αντεπαναστάτες ηγέτες μέσα στο εργατικό κίνημα."

Π. Πουλιόπουλος

Όπως είναι γνωστό, η Κίνησή μας έχει δημοσιεύσει μια ολόκληρη σειρά άρθρων και αναλύσεων, που εξηγούν, με τρόπο πολύ κατατοπιστικό νομίζουμε, τις απόψεις μας και τις προτάσεις μας, σχετικά με την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου και την ανάγκη σύμπραξης των διασπασμένων μαρξιστών επαναστατών στην πάλη για την επαναστατική εργατοδημοκρατική ανασυγκρότηση του αποδιοργανωμένου εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Θα μπορούσαμε επομένως να παραπέμψουμε στα δημοσιευμένα κείμενά μας κάθεναν που θέλει πραγματικά να καταλάβει τι ακριβώς υποστηρίζουμε και να συζητήσει σοβαρά μαζί μας, πάνω στα σημαντικά αυτά ζητήματα.

Δεν αρνηθήκαμε ωστόσο να δεχτούμε την πρόταση που μας έκαναν οι σύντροφοι εκπρόσωποι της **κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ** να επαναδιατυπώσουμε αναλυτικότερα τις απόψεις και τις προτάσεις μας. Και να προσπαθήσουμε να γίνουμε όσο το δυνατό σαφέστεροι. Αν αυτό μπορεί πραγματικά να βοηθήσει στο να κατανοηθούμε καλύτερα και να συνεννοηθούμε κάποτε. Έστω αργά, παρά ποτέ.

Μα για να μην υπάρχουν οποιεσδήποτε παρανοήσεις ή ψευδαισθήσεις, κρίνουμε αναγκαίο προηγουμένως να κάνουμε τις παρακάτω διευκρινήσεις και να ζητήσουμε, από όλους τους συντρόφους της **κ.ο.ΑΝ.**, να δώσουν σ' αυτές την απαιτούμενη προσοχή.

α) Οι πρώτες συζητήσεις ανάμεσα στις ομάδες μας, άρχισαν να γίνονται μέσα στο φθινόπωρο του 2005, με βάση τις γνωστές προτάσεις της Κίνησής μας, προς τις κομμουνιστικές - διεθνιστικές ομάδες για την ανάπτυξη κοινής δράσης για το Ενιαίο Μέτωπο. Τότε άρχισε μαζί και η ανταλλαγή των εντύπων μας, εκφράζοντας συνάμα και την θέλησή μας, να συζητήσουμε μελλοντικά και τα ζητήματα ενοποίησης όλων των Διεθνιστών Κομμουνιστών σε μια Ενιαία μπολσεβίκικη λενινική οργάνωση.

β) Οι πολύμηνες εκείνες ανταλλαγές απόψεων που έγιναν μεταξύ των εκπροσώπων των διαφόρων ομάδων, κατέληξαν τον Αύγουστο του 2006, στην προσυπογραφή της

γνωστής "συμφωνίας των τεσσάρων οργανώσεων" (Εργ. Δημ.- Αρ. Αν.- Εργ. Πολ.- ΕΕΚ). Μιας συμφωνίας κοινής δράσης, η οποία σαφέστατα καθόριζε ότι αποφασίσαμε όλοι μαζί να συγκεντρώσουμε την κύρια προσπάθειά μας μέσα στους εργάτες, δηλαδή στους μαζικούς χώρους δουλειάς και στα συνδικάτα για το ενιαίο εργατικό μέτωπο, με βάση τα συγκεκριμένα προβλήματα των εργαζομένων.

γ) Από το κείμενο αυτής της συμφωνίας (που πολύ γρήγορα και σιωπηρά αθετήθηκε από το **ΕΕΚ!**) προκύπτει το ίδιο καθαρά ότι δεν είχε γίνει ποτέ, ούτε στις συζητήσεις ούτε και στην κατάληξή τους, οποιαδήποτε αναφορά, από κανέναν, για τον συντονισμό μεταξύ σωμάτων, ως μια "ενιαιομετωπική τακτική που περπατάει στη ζωή" και επομένως "δεν είναι εγκεφαλικό κατασκεύασμα" (όπως ακούσαμε να λέει τώρα ο σ. Δημ. Κάβουρας).

δ) Αν και οι σύντροφοι εκπρόσωποι της **κ.ο.ΑΝ.** εξακολουθούν να δηλώνουν ότι επιμένουν σε όσα είχαμε συνυπογράψει για την ανάπτυξη κοινής δράσης για το Ενιαίο Μέτωπο, ποτέ όμως δεν προσδιόρισαν, με ένα κείμενό τους ή με μια πρακτική πρωτοβουλία ή πρότασή τους, το πώς οι ίδιοι αντιλαμβάνονται την συγκεκριμένη υλοποίηση της συμφωνίας μας, παρά την αδιάκοπη παρότρυνσή μας να καθορίσουμε σε ποιους μαζικούς εργατικούς χώρους και συνδικάτα μπορούμε να αναπτύξουμε κοινή δράση, μαζί με πρωτοπόρους ενταγμένους ή ανένταχτους αγωνιστές εργάτες, για την δημιουργία ομάδων Δράσης για το Ενιαίο Μέτωπο. Έτσι ώστε να ελέγξουμε αν πράγματι η τακτική αυτή "περπατάει στη ζωή", ή όχι.

ε) Έναν και μισό χρόνο μετά από τη συμφωνία του Αυγούστου 2006 (που στην ουσία έμεινε συμφωνία στα χαρτιά και στα λόγια) και ύστερα από νέα δική μας πρόταση να βρεθούμε και να συζητήσουμε για την υλοποίησή της, οι εκπρόσωποι της **Π.Ε.** της **κ.ο.ΑΝ.** εμφανίστηκαν να αμφιβάλουν για το αν έχουν σωστά καταλάβει τις απόψεις που εμείς υποστηρίζουμε και γι' αυτό μας ζήτησαν να τις επαναδιατυπώσουμε, ώστε να συζητήσουμε εξ αρχής και να εξακριβώσουμε αν συμφωνούμε, ή "μήπως υπάρχουν μεταξύ μας

διαφορές αρχών και δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε" (Δ.Κ.)! Αξίζει δε να σημειωθεί ότι αυτά τα εκπληκτικά γίνονται και λέγονται αμέσως μετά τον νέο εργατικό ξεσηκωμό για το ασφαλιστικό. Ξεσηκωμός που απέδειξε πιστεύουμε όχι μόνο την επιτακτική ανάγκη αλλά και τις μεγάλες δυνατότητες που υπάρχουν για την ανάπτυξη της πάλης των κομμουνιστών για το ενιαίο μέτωπο, στις γραμμές των εργατών που βάδισαν μαζικά κάτω από τη σημαία της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, εκδηλώνοντας τη θέλησή τους για ενιαίο αγώνα ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και αποδοκιμάζοντας έτσι, έμπρακτα και για μια ακόμα φορά, τον σεχταρισμό και τις διασπαστικές πρακτικές όλων των αριστερών παρατάξεων και αιρέσεων.

Μπροστά σε όλα αυτά, τα πολύ δηλωτικά συμπτώματα ανακολουθίας, εμπειριστικού αυτοσχεδιασμού και ασυνέπειας, των συντρόφων της **κ.ο.ΑΝ.**, το λιγότερο που μπορεί κανείς να σκεφτεί είναι ότι έχουμε, ίσως, να κάνουμε με μια ορισμένη διαδικασία υπαναχώρησης και εγκατάλειψης της συμφωνίας κοινής δράσης μέσα στην εργατική τάξη για το ενιαίο μέτωπο ταξικής πάλης. Μια διαδικασία που απέχει, πιστεύουμε, πολύ από τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού και καθόλου δεν προάγει την προσέγγιση και την ενότητα των κομμουνιστών, αλλά μας επαναφέρει σε πολύ γνωστές διασπαστικές πρακτικές. Η διαδικασία αυτή ελπίζουμε να μην προχωρήσει και να αποδοκιμαστεί απ' όλους μας στο νέο κύκλο συζήτησης που συμφωνήσαμε να κάνουμε, με βάση γραπτές τοποθετήσεις κι από τις δύο πλευρές. Με την προϋπόθεση, βεβαίως, ότι η νέα ετούτη συμφωνία μας θα τηρηθεί με την απαιτούμενη επαναστατική κομμουνιστική συνέπεια.

Επιπλέον, θέλουμε να τονίσουμε ότι οι απόψεις και οι προτάσεις μας, σχετικά με την πολιτική και την τακτική του ενιαίου μετώπου δεν ήταν και δεν είναι ούτε στο ελάχιστο δικές μας "εγκεφαλικές κατασκευές" άσχετες από την συγκεκριμένη πραγματικότητα της εποχής που όλοι ζούμε. Ούτε το 2005, ούτε και τώρα υποστηρίξαμε κάτι διαφορετικό απ' αυτό που μάθαμε από τα τέσσερα πρώτα συ-

νέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Κι από το κόμμα του Λένιν, που επεξεργάστηκε και πρωτοεφάρμοσε την τακτική του ενιαίου μετώπου κάτω από την πιο μαύρη τσαρική απολυταρχία. Τα ηγετικά εκείνα στελέχη της **κ.ο.ΑΝ.** που το 2006 συμφώνησαν με τις προτάσεις μας και ήταν από τους συντάχτες της συμφωνίας μας, πρέπει νομίζουμε να ψάξουν να βρουν τι έχει μεσολαβήσει που τους οδήγησε τώρα στο να χαρακτηρίζουν την συμφωνία αυτή για την πρακτική εφαρμογή της τακτικής του ενιαίου μετώπου ως "εγκεφαλικό κατασκεύασμα, που δεν περπατάει στη ζωή". Ποιες αποδείξεις έχουν για να μπορούν να υποστηρίξουν κάτι τέτοιο; Πότε και που δοκίμασαν να προωθήσουν πρακτικά την λενινική αυτή τακτική και ανακάλυψαν ότι είναι εξωπραγματική και ανεφάρμοστη σήμερα;

Μήπως όμως δεν είχαμε σωστά κατανοήσει την μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου μετώπου και κάναμε όλοι μας το λάθος να προχωρήσουμε βιαστικά σε μια συμφωνία κοινής δράσης που είναι ανεφάρμοστη; Υιοθετήσαμε δηλαδή ένα ανεδαφικό εγκεφαλικό κατασκεύασμα;

Ή μήπως κάναμε το άλλο, σοβαρό επίσης, λάθος: προσπαθήσαμε να αντιγράψουμε μια τακτική που ήταν, ίσως, σωστή στις συνθήκες άλλων χωρών, σε μια άλλη περασμένη εποχή, αλλά δεν ανταποκρίνεται στην αντικειμενική σημερινή πραγματικότητα της δικής μας χώρας και του δικού μας, του ελληνικού, εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος;

Μήπως, λοιπόν, πράγματι, έπρεπε να είχαμε επιλέξει την τακτική του συντονισμού των σωματείων; Μια τακτική που "περπατάει" στη ζωή και μπορεί να καταλήξει στο ενιαίο μέτωπο, όπως με αυξανόμενη επιμονή υποστηρίζει ο σ. Δ. Κάβουρας και άλλα στελέχη της **κ.ο.ΑΝ.**;

Όλα βεβαίως είναι πιθανά. Οι αλάθητοι έχουν πεθάνει πριν από πολύ καιρό, όπως σωστά το έχουν πει όλοι οι δάσκαλοι του μαρξισμού. Δεν έχουμε, επομένως, παρά μόνο να προσπαθήσουμε να βρούμε αν κάναμε και ποιο ακριβώς λάθος κάναμε, όταν αποφασίσαμε να συμπράξουμε και να παλέψουμε μαζί μέσα στην εργατική τάξη και στα συνδικάτα της για να οικοδομήσουμε το ενιαίο μέτωπο εργατικής ταξικής αντεπίθεσης.

Ας πάρουμε λοιπόν τα πράγματα με τη σειρά από την αρχή, για να δούμε αν πράγματι κάναμε και ποιο ακριβώς λάθος μπορεί να έχουμε κάνει.

1. Το ενιαίο μέτωπο των μπολσεβίκικων λενινιστών

Στις απαρχές της ιμπεριαλιστικής παρακμής του καπιταλισμού, ενώ η ανθρωπότητα είχε γνωρίσει τους πρώτους μεγάλους συγκλονισμούς της εποχής των ιμπεριαλιστικών πολέμων και των προλεταριακών επαναστάσεων

και μέσα σε συνθήκες υποχώρησης του πρώτου επαναστατικού κύματος (1921) οι θεμελιωτές της Ε.Σ.Σ.Δ. και ιδρυτές της Κομμουνιστικής Διεθνούς, απαντούσαν στην επίθεση του κεφαλαίου με την επίμονη έκκληση προς όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα, και προς όλες τις ομάδες των κομμουνιστών, να εφαρμόσουν με συνέπεια την πολιτική και τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου, ενάντια στην καπιταλιστική επίθεση κι ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος, με βάση τις συγκεκριμένες συνθήκες της κάθε χώρας.

Η τακτική αυτή ήταν ήδη γνωστή και πολλές φορές δοκιμασμένη στην πράξη από το κόμμα των μπολσεβίκικων, στις συνθήκες της τσαρικής απολυταρχίας, κάτω από την ηγεσία του Λένιν. Με βάση την κατακτημένη εμπειρία του μπολσεβίκικου κόμματος, τα πρώτα τέσσερα συνέδρια της Κομμουνιστικής Διεθνούς επεξεργάστηκαν και διατύπωσαν τις θέσεις της νέας διεθνούς επαναστατικής ηγεσίας για την πολιτική και την τακτική του ενιαίου μετώπου που όφειλαν να ακολουθήσουν τα Κομμουνιστικά Κόμματα και οι ομάδες των κομμουνιστών σε όλο τον κόσμο, ενάντια στην επίθεση του παρακαμασμένου καπιταλισμού και των κυβερνήσεών του.

Όπως καθαρά προκύπτει από τα σχετικά ντοκουμέντα του λενινικού μπολσεβίκικου, η τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου δεν σημαίνει καθόλου μια "εκλογική σύμπραξη" ή κάποιον συντονισμό δράσης, με τους κορυφαίους παράγοντες, τους ηγέτες, των διαφόρων κομμάτων και οργανώσεων του εργατικού κινήματος.

Πρώτα και κύρια η τακτική του ενιαίου μετώπου αποβλέπει να εξυπηρετήσει τον κοινό αγώνα των κομμουνιστών και όλων των άλλων εργατών, που ακολουθούν άλλα κόμματα ή δεν ανήκουν σε κανένα κόμμα. Για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων της εργατικής τάξης.

Αυτή ήταν η ουσία της τακτικής του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης, στην αντίληψη του Λένιν, του Τρότσκι και των άλλων ηγετών του μπολσεβίκικου. Η ενιαία κινητοποίηση των εργατικών μαζών με βάση τα συγκεκριμένα προβλήματα που αδιάκοπα προκαλεί και οξύνει η κρίση και η αντιδραστικοποίηση του παρακαμασμένου παγκόσμιου καπιταλισμού.

"Κάθε αγώνας και για τις πιο μικρές καθημερινές διεκδικήσεις αποτελεί πηγή επαναστατικών διδαγμάτων, γιατί με την εμπειρία που αποκτούν στους αγώνες οι εργάτες θα πεισθούν για την αναπόδραστη ανάγκη της επανάστασης και για τη μεγάλη σημασία του κομμουνισμού" έλεγε η απόφαση του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Δεκέμβρη 1922) για την τακτική. Και πιστεύουμε πως δεν έκανε λάθος.

Απ' αυτή την αφετηρία ξεκινώντας, οι ηγέτες του μπολσεβίκικου επέμεναν ότι είναι ανάγκη ζωτική να παλεύουν οι κομμουνιστές ασταμάτητα για την ενότητα των γραμμών της

εργατικής τάξης, για το ενιαίο μέτωπο ταξικής πάλης, για την καταπολέμηση της συνδικαλιστικής διάσπασης.

Η κομμουνιστική πρωτοπορία, έλεγαν επίμονα, πρέπει να μπαίνει επικεφαλής στους καθημερινούς αγώνες των εργατικών μαζών για τις απόλυτα απαραίτητες και ζωτικές διεκδικήσεις τους. Και μέσα σ' αυτούς τους αγώνες, οι κομμουνιστές μπορεί να έρχονται σε ανοιχτές, δημόσιες, διαπραγματεύσεις και συμφωνίες κοινής δράσης και με τους ρεφορμιστές ηγέτες. Διατηρώντας πάντα την πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία τους και το δικαίωμα της δημόσιας κριτικής των προσωρινών συμμάχων τους.

Το χτίσιμο του ενιαίου εργατικού μετώπου, σύμφωνα με τις θέσεις των ηγετών του μπολσεβίκικου, αρχίζει και γίνεται από τα κάτω, μέσα από τα σπλάχνα των εργατικών μαζών, οργανωμένων και ανοργάνωτων. Είτε με τη θέληση, είτε χωρίς τη θέληση, είτε ενάντια στη θέληση των καιροσκόπων αντεπαναστατών ηγετών, όπως έλεγε ο Λένιν.

Ποτέ δεν παύουν οι κομμουνιστές να προπαγανδίζουν και να προτείνουν το ενιαίο μέτωπο ταξικής πάλης σε όλες τις τάξεις του εργατικού κινήματος. Σε καμιά όμως περίπτωση δεν εξαρτούν την δράση τους από το αν δέχονται ή δεν δέχονται, οι ηγέτες των αντίπαλων οργανώσεων, τις ενιαιομετωπικές προτάσεις τους. Αντίθετα, οι κομμουνιστές πρέπει να επωφελούνται από κάθε ευκαιρία για να δημιουργούν μέσα στις εργατικές μάζες πυρήνες αυτοοργάνωσης ενιαιομετωπικής (εργοστασιακές επιτροπές, εργατικά συμβούλια, κ.λ.π.) τόνιζαν επίμονα οι μπολσεβίκικοι ηγέτες.

Όσο πιο λυσσασμένα οι αντεπαναστάτες ηγέτες αποκρούουν και διαστρέφουν τις ενιαιομετωπικές προτάσεις των κομμουνιστών, τόσο πιο επίμονα, πιο σταθερά, πιο υπομονετικά και πιο αποφασιστικά οι κομμουνιστές πρέπει να απευθύνονται στις εργατικές μάζες, και στους πρωτοπόρους αγωνιστές τους και να τους εξηγούν την ανάγκη και τη σημασία του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης. "Προς τις μάζες" ήταν το μπολσεβίκικο σύνθημα του 3ου και του 4ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Μέσα στις εργατικές μάζες, στους τόπους δουλειάς, στα εργοστάσια, στις συνοικίες, στα συνδικάτα, στην πρώτη γραμμή της πάλης των μαζών, οι κομμουνιστές πρέπει διαρκώς να παλεύουν ενάντια σε όλους τους διασπαστές καιροσκόπους, προτείνοντας σταθερά το ενιαίο μέτωπο ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, για την υπεράσπιση των στοιχειωδών ζωτικών συμφερόντων και αναγκών ολόκληρης της εργατικής τάξης, για την εξουδετέρωση της αστικής επιρροής μέσα στο εργατικό κίνημα, για την έμπρακτη αποκάλυψη του αντεργατικού ρόλου των ψευτοσοσιαλιστών και ψευτοκομμουνιστών ηγετών.

Κι όπως το είπαμε ήδη, οι μπολσεβίκοι ηγέτες, δεν καθόριζαν τη θέση τους για το ενιαίο μέτωπο από τον αριθμό των κομμουνιστών επαναστατών που υπήρχαν σε κάθε χώρα. Δεν είχαν δηλαδή τη γνώμη ότι οι μικρές ομάδες των κομμουνιστών, έπρεπε να περιμένουν να μεγαλώσουν, να γίνουν κόμμα, για να αναλάβουν αγώνα για το ενιαίο εργατικό μέτωπο. Κι αυτό επειδή οι ηγέτες της Κομμουνιστικής Διεθνούς πίστευαν και υποστήριζαν ότι τα επαναστατικά κόμματα δεν οικοδομούνται και δεν μεγαλώνουν έξω από την πάλη των εργατικών μαζών για την υπεράσπιση των ζωτικών ταξικών συμφερόντων τους, έξω από την ασίγαστη καθημερινή πάλη για το ενιαίο μέτωπο, έξω από την ανειρήνευτη πρακτική πάλη ενάντια σε όλους τους υπονομευτές της προλεταριακής ταξικής ενότητας, ενάντια σε όλες τις αποχρώσεις του εργατοπατερισμού, ενάντια στα "λαϊκά μέτωπα" και όλες τις παραλλαγές της ταξικής συμφιλίωσης και συνεργασίας.

Γι' αυτό, οι αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων Συνεδρίων της 3ης Διεθνούς, για την πολιτική και την τακτική του Ενιαίου Μετώπου, δεν καλούσαν μόνο τα Κόμματα αλλά καλούσαν μαζί και τις ομάδες των κομμουνιστών σε κάθε χώρα να ακολουθήσουν αυστηρά αυτή την ίδια τακτική, παίρνοντας βέβαια υπ' όψη της, η κάθε ομάδα, τις συγκεκριμένες συνθήκες της χώρας της.

Πρέπει ακόμα να τονιστεί, ότι οι θέσεις των ηγετών της Κομμουνιστικής Διεθνούς, με κανέναν τρόπο δεν μπερδεύαν και δεν συγχέανε τον οποιοδήποτε συντονισμό δράσης διαφόρων σωματείων με την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου. Και δεν ήταν δυνατό να κάνουν τέτοιο μπερδεύμα. Γιατί η σύμπραξη και ο συντονισμός μεταξύ συγκεκριμένων τάσεων του εργατικού κινήματος που ελέγχουν τις σφραγίδες κάποιων σωματείων, δεν μπορεί να έχει καμιά σχέση με την πολιτική και την τακτική του ενιαίου μετώπου, όταν αυτά τα σωματεία και τα πολιτικά σχήματα που βρίσκονται πίσω απ' αυτά τα σωματεία, δεν δέχονται και δεν αγωνίζονται για το ενιαίο μέτωπο όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος, το ενιαίο μέτωπο ταξικής πάλης, όπως το αντιλαμβάνονταν και το εφαρμόζαν οι κομμουνιστές όλου του κόσμου όσο η Κομμουνιστική Διεθνής καθοδηγούνταν από την ηγεσία του Λένιν και του Τρότσκι.

Στη δική μας τη χώρα, οι λενινιστές κομμουνιστές, με την καθοδήγηση του Π. Πουλιόπουλου, εφαρμόζαν με συνέπεια τη μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου μετώπου στις συγκεκριμένες συνθήκες του ελληνικού κινήματος. Πάλευαν μέσα στους εργάτες για τη μαζικοποίηση και τη δημοκρατική λειτουργία των εργατικών σωματείων και συγχρόνως πάλευαν για να προσανατολίσουν αυτά τα σωματεία στην πολιτική και τακτική του Ενιαίου μετώπου. Δεν ξόδευαν το χρόνο τους να συζητάνε και να συντονίζονται με αθεράπευ-

τους σεχταριστές. Που (όπως και οι ηγέτες του ΚΚΕ / ΠΑΜΕ) είναι οργανικά ανίκανοι να υιοθετήσουν την λενινική τακτική του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος και που επιδιώκουν να δημιουργήσουν το δικό τους ΠΑΜΕ.

Έχοντας να αντιμετωπίσουν τους σταλινικούς και τους αρχαιομαρξιστές παραχαράκτες των ιδεών του μπολσεβικισμού, οι μαρξιστές επαναστάτες της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ, σταθερά κι επίμονα πάλευαν να πείσουν το Κόμμα για την ανάγκη να κάνει πράξη τις θέσεις του 3ου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς για το ενιαίο μέτωπο.

Στις θέσεις τους για το Επαγγελματικό Κίνημα, οι Έλληνες λενινιστές, το Γενάρη του 1931 έγραφαν:

"Μια νέα τακτική γραμμή του Κ.Κ.Ε. στο επαγγελματικό κίνημα επιβάλλεται από την προϋπόθεση όξυνση των ταξικών ανταγωνισμών...

Μα για να γίνει η στροφή αυτή στην πράξη και όχι στα λόγια, για να εφαρμοστεί μια νέα ορθή επαναστατική γραμμή, πρέπει το Κόμμα να αναγνωρίσει τα λάθη του, να υιοθετήσει και να εφαρμόσει πιστά το σύνθημα του τρίτου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς "προς τις μάζες" και την τακτική του "Ενιαίου Μετώπου" που χάραξε το Συνέδριο εκείνο με την καθοδήγηση του Λένιν και Τρότσκι.

Η τακτική του "Ενιαίου Μετώπου" με τα νεώτερα δεδομένα που μας δίνει η σύγχρονη πείρα και η σημερινή κατάσταση στην εξέλιξη της, η ορθή εφαρμογή της τακτικής αυτής μέσα στις νέες συνθήκες, είναι η μόνη ικανή να αποσπάσει τις κινούμενες κάτω από την κρατική Συνομοσπονδία μάζες των εργατών, να αποκαλύψει ολότελα τον προδοτικό και δημιουργικό ρόλο της Συνομοσπονδίας αυτής, να τραβήξει τις εργαζόμενες μάζες στον επαναστατικό δρόμο.

Μα η εφαρμογή της τακτικής του "Ενιαίου Μετώπου", προϋποθέτει, στηρίζεται, στην ανασυγκρότηση των επαναστατικών δυνάμεων του επαγγελματικού κινήματος... ("Σπάρτακος", τεύχος 7, Γενάρης 1931).

Όπως είναι φανερό, οι μαρξιστές επαναστάτες της χώρας μας, δεν είχαν καμιά απολύτως επιφύλαξη για την ορθότητα της μπολσεβίκικης τακτικής του ενιαίου μετώπου. Δεν προβληματίζονταν μήπως ήταν ένα ξενόφερτο, ανεδαφικό, "εγκεφαλικό κατασκευάσμα". Ούτε και αναζητούσαν άλλες πιο "ρεαλιστικές" τακτικές σε σύμπραξη με τις διάφορες σεχταριστικές αιρέσεις.

Το αντίθετο. Πίστευαν και αποδείχνανε ότι στις νέες συνθήκες που είχαν διαμορφωθεί, δέκα χρόνια μετά από το τρίτο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, η τακτική του ενιαίου μετώπου "είναι η μόνη ικανή... να τραβήξει τις εργαζόμενες μάζες στον επαναστατικό δρόμο".

Και επειδή η οπορτουνιστική σταλινική η-

γεσία, μαζί με την αρχαιομαρξιστική αίρεση, απομακρύνονταν ολοένα και περισσότερο από τις ιδέες και τις θέσεις του μπολσεβικισμού, οι λενινιστές της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ, εντείνανε τον αγώνα τους ενάντια στις προδοτικές πολιτικές και πρακτικές των "λαϊκών μετώπων". Αντιτάσσοντας ανυποχώρητα την πολιτική και τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. "Που είναι η καλύτερη σήμερα τακτική για να δημιουργηθεί η επαναστατική ενότητα όλων των εργατών, καθώς και να τραβηχτούν οι μη προλεταριακές μάζες στο πλευρό του εργατικού αγώνα (Εργατική και Εργατοαγροτική Συμμαχία), όπως έγραφε ο Π. Πουλιόπουλος. (Τα λαϊκά μέτωπα και η προλεταριακή πολιτική, Ιούνης 1937).

Τον ίδιο αυτόν αγώνα συνέχισε ο Πουλιόπουλος και η άλλη ηγεσία της μαρξιστικής επαναστατικής αριστεράς (ΕΟΚΔΕ) και μέσα από τις φυλακές της μεταξικής αυλικοστρατιωτικής δικτατορίας. Αποκρούοντας τις κομφουζιονιστικές απόψεις της ομάδας των νεφετιστών (Στίνας) ο Πουλιόπουλος, έγραφε:

"Το ενιαίο μέτωπο είναι ένα βασικό τακτικό μέσο των κομμουνιστών όσον καιρό πλατιές εργατικές μάζες βρίσκονται κάτω από την επιρροή αντιπάλων οργανώσεων, πολιτικών και συνδικαλιστικών". (Η 4η Αυγούστου στην κλίνη του Προκρούστη, Ιούλης 1940).

Αυτά έχουμε εμείς μάθει, αυτά καταλάβαμε, μελετώντας τα ντοκουμέντα της Κομμουνιστικής Διεθνούς και τα έργα του Λένιν, του Τρότσκι και του Πουλιόπουλου. Ότι δηλαδή οι συνεπείς μαρξιστές επαναστάτες, οι μπολσεβίκοι της Ρωσίας και όλου του κόσμου, πολεμούσαν τους οπορτουνιστές διασπαστές της εργατικής τάξης, πάντοτε με την πολιτική και την τακτική του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης. Και δεν αμφιβάλλουμε πως έχουμε σωστά κατανοήσει την επαναστατική αυτή τακτική.

Με άλλα λόγια, στην εποχή της παρακμής και της σήψης του παγκόσμιου καπιταλισμού, στις συνθήκες εντεινόμενης επίθεσης στα δικαιώματα και στο βιοτικό επίπεδο των εργατών και όλων των εκμεταλλευόμενων και απέναντι στο κομμάτιασμα και την αποδιοργάνωση του εργατικού κινήματος, οι ηγέτες του μπολσεβικισμού προτάσσανε επίμονα την πολιτική και την τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου. Μια πολιτική και τακτική που βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με τις αρχές και ολόκληρο το επαναστατικό μεταβατικό πρόγραμμα του μπολσεβικισμού. Και η οποία, όπου εφαρμόστηκε με συνέπεια, αποδείχτηκε σωστή και επιτυχημένη. Γι' αυτό άλλωστε με λύσσα την αποκρούουν και την πολεμάνε όλοι οι αντεπαναστάτες ηγέτες και όλοι μαζί οι οπορτουνιστές και σεχταριστές τυφλοπόντικες.

Οι συνθήκες αυτές της αποσύνθεσης του καπιταλισμού και όξυνσης της πάλης των τάξεων, που γέννησαν την ανάγκη, για τους επαναστάτες όλων των χωρών, να εφαρμόζουν

συστηματικά και ακατάπαυστα την τακτική του ενιαίου ταξικού μετώπου πάλης, στις μέρες μας ισχύουν, πιστεύουμε, στο πολλαπλάσιο. Αν στα χρόνια ίδρυσης της Κομμουνιστικής Διεθνούς, επιβαλλόταν να παλεύουν οι κομμουνιστές όλου του κόσμου με βασικό τους όπλο την πολιτική τακτική του ενιαίου μετώπου, σήμερα, εμείς πιστεύουμε, ότι απαιτείται να κάνουν το ίδιο οι επαναστάτες σε κάθε χώρα με εκατονταπλάσια ενεργητικότητα, επιμονή και υπομονή. Με την πεποίθηση ότι αυτός είναι ο πιο σίγουρος δρόμος για να επανακατακτήσουν οι κομμουνιστές λενινιστές την προλεταριακή πρωτοπορία και την πλειονότητα των εργαζομένων.

Πράγμα που σημαίνει, κατά τη γνώμη μας, ότι η μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου μετώπου ταξικής πάλης δεν είναι δημιούργημα μιας άλλης κοινωνικο-πολιτικής πραγματικότητας και ξεπερασμένης εποχής. Δεν είναι ξενόφερτο, ούτε και εγκεφαλικό κατασκεύασμα κάποιας σεχταριστικής ρομαντικής ομάδας. Μα είναι, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, η πολιτική και η τακτική που, από τα πράγματα, είναι υποχρεωμένοι να ακολουθήσουν οι διάσπαρτοι οπαδοί του μπολσεβικισμού και οι πρωτοπόροι μαχητές του προλεταριάτου, κάτω από τις συγκεκριμένες σημερινές συνθήκες προχωρημένης αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, θανάσιμης αγώνιας του και όξυνσης της πάλης των τάξεων.

Άλλωστε, μιλώντας ιδιαίτερα για τη χώρα μας, η μπολσεβίκικη παρακαταθήκη των πρωτεργατών του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, ο υποδειγματικός αγώνας και οι θέσεις της λενινικής μαρξιστικής αριστεράς, (από τα μέσα της δεκαετίας του 1920) είναι η αδιαμφισβήτητη απόδειξη συγκεκριμένης εφαρμογής της τακτικής του ενιαίου μετώπου και στο έδαφος των δικών μας κοινωνικό - πολιτικών συνθηκών, του δικού μας επαναστατικού εργατικού κινήματος. Έτσι, ώστε να μη μπορούμε σήμερα να κάνουμε λόγο ούτε για ξενόφερτη ανεδαφική πολιτική τακτική, ούτε και για εγκεφαλικό, σεχταριστικό δήθεν, κατασκεύασμα!

2. Η σημερινή ελληνική πραγματικότητα και οι προτάσεις μας

Ωστόσο, η τακτική του ενιαίου μετώπου δεν είναι μια γενική συνταγή κατάλληλη για κάθε τόπο και χρόνο. Αντίθετα, είναι μια τακτική που σωστά έχει χαρακτηριστεί δικοπομαχαίρι. Και γι' αυτό η εφαρμογή της θέλει προσοχή, για να μην κόψουμε τα χέρια μας από την άλλη κόψη του μαχαίριου. Χρειάζεται κάθε φορά να μελετούμε προσεκτικά και να γνωρίζουμε το περιβάλλον, τη συγκεκριμένη κοινωνικό - πολιτική πραγματικότητα, τους αντιπάλους και τις δυνάμεις τους, τους προσωρινούς συμμάχους και τα ερείσματά τους.

Έτσι, πέρα από την γενική πεποίθησή μας

για την ορθότητα και την επικαιρότητα της μπολσεβίκικης αυτής πολιτικής τακτικής, πριν διατυπώσουμε τις προτάσεις μας για κοινή δράση των διαφόρων κομμουνιστικών - διεθνιστικών ομάδων, εξετάσαμε προσεκτικά την σημερινή πραγματικότητα του ελληνικού καπιταλισμού και του εργατικού κινήματος. Την οικονομική, κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα που υπάρχει στην χώρα μας, μέσα στο σημερινό κόσμο. Και η οποία παρουσιάζει τα εξής βασικά χαρακτηριστικά στοιχεία:

α) Την οργανική αδυναμία του ελληνικού ιμπεριαλιστικού σχηματισμού, μέσα στο παγκόσμιο περιβάλλον παρακμής, κρίσης και εντεινόμενου εξοντωτικού ανταγωνισμού, το στένεμα των περιθωρίων του και κατά συνέπεια τη λυσσασμένη επίθεσή του στις κατακτήσεις, στα δικαιώματα και στο συμπιεσμένο ήδη βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης και όλων των εκμεταλλευόμενων λαϊκών μαζών, συγκριτικά με τις αυξημένες σύγχρονες ανάγκες.

β) Την διαρκή επιδείνωση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης ολόκληρου του εργατικού δυναμικού της χώρας, εξαιτίας της αυξανόμενης ανεργίας και υποαπασχόλησης, αλλά και της αθρόας εισροής φτηνών εργατικών χεριών από άλλες χώρες, με όρους σκλαβοπάζαρου.

γ) Την πλήρη χρεοκοπία και ανικανότητα όλων των κομμάτων, των σχημάτων και των αποχρώσεων της οπορτουνιστικής κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, να οργανώσουν, σε κάποιο βαθμό έστω, την αντίσταση των εργατο - λαϊκών μαζών ενάντια στην ληστρική επίθεση του κεφαλαίου.

δ) Τον κατακερματισμό και την ιδεολογική αποσύνθεση του κομμουνιστικού επαναστατικού κινήματος, δεκαετίες ολόκληρες και την απουσία ορατής προοπτικής για την μαρξιστική επαναστατική ανασύνταξή του.

ε) Την διάσπαση και αποδιοργάνωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος και τον έλεγχο του από τους εργατοπατερικούς κρατικοδίαιτους και κομματικούς μηχανισμούς, στο πλαίσιο των ανελεύθερων αντεργατικών νόμων και θεσμών.

στ) Την σπασμωδική, τμηματική και άκαρπη αντίσταση των εργατικών μαζών, με απεργίες και διαμαρτυρίες που ελέγχονται οι περισσότερες, από τις διάφορες εργατοπατερικές κλίκες, οι οποίες υπηρετούν κομματικές σκοπιμότητες, ή επιδιώκουν συνειδητά την εκτόνωση της εργατικής οργής και την εξασφάλιση της ταξικής ειρήνης και της σταθερότητας του σαπισμένου εκμεταλλευτικού συστήματος.

ζ) Την γιγάντωση των κατασταλτικών μηχανισμών και των εξοπλισμών, την αντιδραστικοποίηση της νομοθεσίας και την μεθοδική πλύση εγκεφάλου και τρομοκράτηση με τα σύγχρονα μέσα μαζικής προπαγάνδας.

η) Την μόλυνση, την άγρια εκμετάλλευση

και την καταστροφή του φυσικού μας περιβάλλοντος και πλούτου.

θ) Την καταλήστευση των εργατικών και των λαϊκών μαζών με το σύστημα του τραπεζικού δανεισμού, και της αυξανόμενης άμεσης και έμμεσης φορολόγησης.

ι) Την συνεχή προσαρμογή της παιδείας στις ταξικές επιλογές, τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του μεγάλου, ντόπιου και ξένου κεφαλαίου.

κ) Την αναπτυσσόμενη κοινωνική αβεβαιότητα, δυσαρέσκεια, ένταση και αναταραχή, που προκαλούν κρίση και αστάθεια στα κόμματα και στο πολιτικό σύστημα της καπιταλιστικής εξουσίας.

λ) Την όξυνση των αντιθέσεων με τον τούρκικο ιμπεριαλισμό.

Όλα αυτά μαζί αποτελούσαν το 2005, κι ακόμα περισσότερο σήμερα, τα κύρια χαρακτηριστικά γνωρίσματα της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας στην καπιταλιστική Ελλάδα της Ευρωπαϊκής ιμπεριαλιστικής Ένωσης, δίπλα στο καμίνι της Μέσης Ανατολής και του αραβικού κόσμου και μέσα στα αναστατωμένα Βαλκάνια.

Μια πραγματικότητα που διαμορφώθηκε μέσα από σκληρούς ταξικούς αγώνες, πολέμους, επαναστάσεις, προδοσίες, σφαγές, στρατιωτικά κινήματα και δικτατορίες, άγριες καταδιώξεις των αγωνιστών του εργατικού κινήματος, δολοφονίες κομμουνιστών, αλλά και μεσαιωνικές ιδεολογικές διαστρεβλώσεις και συκοφαντίες των σοσιαλπροδοτών εναντίον των μαρξιστών επαναστατών.

Μια πραγματικότητα με βαθιές αντιφάσεις, που εγκυμονεί απότομες εκρήξεις. Και με ένα εργατικό κίνημα, που (παρά τα προβλήματα ηγεσίας που είχε πάντα) διαθέτει μια πλούσια ιστορία και εμπειρία νόμιμης και παράνομης δράσης.

Από την αδιέξοδη αυτή καπιταλιστική πραγματικότητα, κι από το τέλμα των σοσιαλπροδοτικών ηγεσιών και κομμάτων, μοναδική διέξοδος είναι η πάλη για την επαναστατική ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, η πάλη για το πρόγραμμα και για το κόμμα της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Αλλά αυτό σημαίνει ότι το άμεσο, το πρωταρχικό καθήκον των μαρξιστών επαναστατών είναι να απαντήσουν στην καπιταλιστική ληστρική επίθεση με πάλη για το Ενιαίο Μέτωπο ταξικής εργατικής αντεπίθεσης.

Δυστυχώς όμως, μέσα σ' αυτή την κατάσταση οι λιγοστές αλλά και διάσπαρτες δυνάμεις του επαναστατικού μαρξισμού, δεν μπορούν να ανταποκριθούν ούτε καν στις στοιχειώδεις καθημερινές ανάγκες της οικονομικής πάλης των εργατικών μαζών. Ενταγμένες σε διάφορες ομάδες, σχήματα και μέτωπα του μικροαστικού ακροαριστερού βερμπαλισμού, ακολουθώντας τις γνωστές σεχταριστικές πρακτικές, δεκαετίες ολόκληρες τώρα φυτοζωούν στο περιθώριο των μαχόμενων εργατικών μαζών. Αδυνατώντας να συνδε-

θούν με την εργατική πρωτοπορία, που είναι παγιδευμένη από τους εργατοπατερικούς μηχανισμούς των αστικών και των ρεφορμιστικών "αριστερών" κομμάτων, αδυνατούν επίσης να βρουν το δρόμο που οδηγεί στο ξεπέρασμα της μακρόχρονης διάσπασής τους. Μένουν αιχμάλωτες διαφόρων ψευτομαρξιστικών αντιλήψεων και θεωριών, οι οποίες φύτρωσαν στο έδαφος των ηττών, που προκάλεσαν οι προδοσίες των εκφυλισμένων ηγετών της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού, σε όλο τον κόσμο.

Ωστόσο, η πραγματικότητα της σήψης του καπιταλισμού και της χρεοκοπίας όλων των αναθεωρητικών θεωριών, δείχνει καθαρά ότι μόνο από το δρόμο του μπολσεβικισμού, μόνο με τις μεθόδους και την πολιτική παράδοση του μπολσεβικισμού, θα μπορέσουν οι μαρξιστές επαναστάτες να συνδεθούν με τις μαχόμενες προλεταριακές μάζες και τελικά να ενωθούν σε μια ενιαία λενινική κομμουνιστική - διεθνιστική οργάνωση.

Πιο συγκεκριμένα, οι ως τώρα αποτυχημένες περιθωριακές συγκολλητικές προσπάθειες, έχουν δείξει ότι η πάλη για την επαναστατική ανασυγκρότηση του διασπασμένου κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος προϋποθέτει την συμφωνία των διάσπαρτων οπαδών του λενινικού μπολσεβικισμού να παλέψουν μαζί με τους μαχόμενους εργάτες για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, έτσι όπως το εννοούσαν οι θεμελιωτές της 3ης και της 4ης Διεθνούς.

Απ' αυτή τη θέση ξεκινώντας και βασισμένοι στην παράδοση των πρωτεργατών του κομμουνιστικού κινήματος της χώρας μας, πήραμε την πρωτοβουλία και προτείναμε σε ορισμένες ομάδες (που αναφέρονται στον διεθνιστικό κομμουνισμό) την ανταλλαγή απόψεων σχετικά με την έκδηλη ανάγκη να αναλάβουμε κοινή δράση μέσα στους εργάτες, στους τόπους δουλειάς και στα συνδικάτα, για το ενιαίο ταξικό μέτωπο πάλης.

Εξηγήσαμε δε, ότι, κατά την άποψή μας, η συμφωνία κοινής δράσης και η εμπειρία που αυτή θα μας πρόσφερε, θα μπορούσε και θάπρεπε να γίνει η αφετηρία και ο οδηγός για την μελλοντική απαραίτητη διαδικασία ανοιχτής μαρξιστικής συζήτησης πάνω σε όλα τα ζητήματα του επαναστατικού εργατικού κινήματος, εθνικά και παγκόσμια, σ' αυτήν εδώ την εποχή της προχωρημένης αποσύνθεσης του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς, και εξαθλίωσης. Με σκοπό την συγχώνευση των διασπασμένων διεθνιστών - κομμουνιστών και των επαναστατών εργατών, όλων των οπαδών του επαναστατικού μαρξισμού, σε μια ενιαία μπολσεβίκικη οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας.

Τις τοποθετήσεις και τις προτάσεις μας αυτές, τελικά τις αποδέχτηκαν (στα λόγια τουλάχιστον) μόνο τρεις από τις έξι οργανώσεις που τις είχαμε απευθύνει. Και δικαιούμαστε, ασφαλώς, να πιστεύουμε ότι οι εκπρό-

σωποι των τριών αυτών οργανώσεων, που συνυπέγραψαν μαζί μας την συμφωνία κοινής δράσης για το ενιαίο μέτωπο (τον Αύγουστο του 2006) σίγουρα δεν έκαναν ένα οποιοδήποτε λάθος.

3. Τι μας έδειξαν οι εξελίξεις

Από την δημοσίευση εκείνης της συμφωνίας μας, συμπληρώνονται σε λίγο δύο χρόνια.

Στο διάστημα αυτό πυκνές και σημαντικές κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις σημειώθηκαν, οι οποίες μας βοήθάνε οπωσδήποτε να ελέγξουμε την ορθότητα των απόψεων πάνω στις οποίες στηρίχτηκε η συμφωνία κοινής δράσης.

Είναι σίγουρα ενδιαφέρον να αναφερθεί πρώτα απ' όλα το γεγονός ότι οι τέσσερις οργανώσεις που υπογράψαμε τη συμφωνία σύμπραξης, απευθύναμε αμέσως πρόταση και σε άλλες οργανώσεις (**ΕΚΚΕ, ΟΚΔΕ, μλ./ΚΚΕ** κ.λ.π.) να ενταχθούν κι αυτές στη συμφωνία και ανοίξαμε μαζί τους έναν νέο κύκλο συζητήσεων. Πολύ γρήγορα όμως φάνηκε ότι η προσπάθεια αυτή ήταν καταδικασμένη σε αποτυχία. Κι αυτό επειδή ο μικροαστικός καιροσκοπισμός και ο σεχταρισμός, έχουν βαθιές ρίζες σε όλο το φάσμα των αιρέσεων της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής, ή "επαναστατικής" είτε "αντικαπιταλιστικής" αριστεράς. Με την οποία δεν άργησε να ευθυγραμμιστεί και το **ΕΕΚ**, εγκαταλείποντας σιωπηρά τη συμφωνία κοινής πάλης για το ενιαίο μέτωπο.

Από την "εξέλιξη" αυτή, εμείς δεν μάθαμε κάτι καινούργιο, αφού γνωρίζαμε από πριν ότι όλες αυτές οι στείρες σεχταριστικές αιρέσεις δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με την πολιτική και την τακτική του μπολσεβικισμού, ακόμα κι αν συμβαίνει να επικαλούνται τον Λένιν, όπως και οι εθνικορεφορμιστές ηγέτες του ΚΚΕ. Κι όσο για την στάση του ΕΕΚ, δεν δυσκολευτήκαμε να την καταλάβουμε, μια και δεν μας είναι άγνωστη η ιστορία του και ιδιαίτερα η μακρόχρονη στενή συμμαχία του με τους "νεομαρξιστές" του ΝΑΡ, στο πλαίσιο του ΜΕΡΑ. Απορίες και ερωτήματα όμως μας προκάλεσε, στη συνέχεια, η προσεγγιστική στάση που κρατάνε οι σύντροφοι της κ.ο. ΑΝ., απέναντι σε όλες αυτές τις συνιστώσες του αθεράπευτου μικροαστικού σεχταρισμού!

Η πιο σημαντική αν και αναμενόμενη, εξέλιξη, μέσα σ' αυτό το διάστημα, ήταν ασφαλώς η εντατικότερη επίθεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησής του, με την πολιτική των "μεταρρυθμίσεων" (παιδεία, ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις, φορολογικό, κ.λ.π.).

Επίθεση που προκάλεσε όξυνση της ταξικής πάλης με τις γνωστές απεργίες και κινητοποιήσεις των εργαζομένων, των εκπαιδευτικών και της φοιτητικής και μαθητικής νεολαίας. Με κορύφωση την νέα εργατική έκρηξη, για το ασφαλιστικό, τον περασμένο Δεκέμ-

βρη - Μάρτη. Η οποία ξεπέρασε σε μαζικότητα την έκρηξη του 2001, αλλά κινήθηκε και πάλι στο πλαίσιο της ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ, αποδοκιμάζοντας την διάσπαση!

Η άλλη σημαντική εξέλιξη ήταν η εκλογική μετατόπιση εργατολαϊκών μαζών από τα αστικά προς τα ρεφορμιστικά κόμματα της αριστεράς. Μια εκδήλωση κοινοβουλευτικής διαμαρτυρίας, που έριξε σε βαθύτερη κρίση το πολιτικό σύστημα της δικομματικής κυβερνητικής εναλλαγής. Ενώ ταυτόχρονα άλλαξε τους συσχετισμούς μεταξύ ΚΚΕ - ΣΥΝ.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτής της μετακίνησης μαζών προς τα αριστερά, είναι το εκλογικό ναυάγιο σχεδόν όλων των ακροαριστεριστικών σχηματισμών. Οι οποίοι, παρ' όλα αυτά, δεν είδαν καμιά ανάγκη να αλλάξουν την χρεοκοπημένη πολιτική τους και να ψάξουν δρόμους για να συνδεθούν με τις αγανακτισμένες εργατικές μάζες.

Συνολικά οι εξελίξεις, από τον Αύγουστο του 2006, μέχρι σήμερα, επιβεβαίωσαν τις προοπτικές μας (τις δικές μας και της **κ.ο. ΑΝ.**) για το βάθεμα της καπιταλιστικής κρίσης και την όξυνση της πάλης των τάξεων. Δικαίωσαν επομένως την συμφωνία κοινής δράσης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο. Συμφωνία που θεωρητικά την είχε αποδεχτεί και η ενωτική Συνδιάσκεψη του Μάη του 2007, η οποία αποφάσισε την ίδρυση της κ.ο. ΑΝ. Και διακήρυξε ότι έκανε το πρώτο βήμα ενότητας των κομμουνιστών!

Δυστυχώς όμως όλα αυτά αποδείχτηκαν λόγια. Εκτός και δεχτούμε ότι η κυκλοφορία μιας δυο προκηρύξεων με την υπογραφή των δύο οργανώσεων (στο διάστημα δύο χρόνων περίπου) ήταν υλοποίηση της συμφωνίας κοινής δράσης και πορεία προς την μπολσεβίκικη ενότητα των διεθνιστών κομμουνιστών!

Παραλείψαμε ωστόσο να αναφέρουμε μια ακόμα "εξέλιξη". Δηλαδή τον "συντονισμό" κάποιων σωματείων. Που όπως υποστηρίζουν ορισμένοι σύντροφοι της **κ.ο. ΑΝ.** εντάσσεται κι αυτός, ή μάλλον αποτελεί μια πλευρά της πάλης για το ενιαίο μέτωπο. Την πλευρά εκείνη στην οποία οι ίδιοι έχουν συγκεντρώσει όλο τους το ενδιαφέρον. Και κατά πως λένε είναι η τακτική που "περπατάει στη ζωή". Οπότε, όχι μόνο δεν έχουν χρόνο να αφιερώσουν στην υλοποίηση της τακτικής που είχαμε συμφωνήσει, αλλά απ' ότι φαίνεται τη θεωρούν πλέον ανεφάρμοστο "εγκε-φαλικό κατασκευάσμα"! Και, στην ουσία, αυτό που κάνουν και υποστηρίζουν, δεν είναι μια πλευρά της τακτικής του ενιαίου μετώπου, αλλά είναι η μόνη ρεαλιστική, εφαρμόσιμη, αποτελεσματική, ενιαιομετωπική τακτική, δεδομένου ότι, κατά τη γνώμη τους, η τακτική αυτή "περπατάει στη ζωή"!

Με άλλα λόγια οι συγκεκριμένοι σύντροφοι στην πράξη έχουν εγκαταλείψει όσα οι ίδιοι έγραψαν και υπέγραψαν τον Αύγουστο του 2006 και τώρα επιχειρούν να θεωρητικοποιήσουν και να δικαιολογήσουν αυτή την εγκατάλειψη.

Από την πρώτη στιγμή που μας έκαναν λόγο για ομάδα "ανεξάρτητων" σωματείων, που άρχισαν να συντονίζονται, "με κατεύθυνση το ενιαίο μέτωπο", εκφράσαμε έντονες επιφυλάξεις και ενστάσεις. Επισημαίνοντας ότι κατά τη γνώμη μας στη σημερινή Ελλάδα δεν υπάρχουν ανεξάρτητα εργατικά σωματεία που να διευθύνονται από τους ίδιους τους εργάτες και τις δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις τους. Και ότι η απόφαση συντονισμού μεταξύ κάποιων σωματείων που ελέγχονται από τα γνωστά σεχταριστικά πολιτικά σχήματα, με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με την μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου μετώπου, την τακτική που είχαμε συμφωνήσει να προσπαθήσουμε να την προπαγανδίσουμε και να την κάνουμε κτήμα των αγωνιστών της εργατικής τάξης.

Επειδή όμως ο σ. Δ.Κ. επέμενε ότι τα συγκεκριμένα σωματεία είναι ανεξάρτητα και είναι δυνατό να κατευθυνθούν προς την πάλη για το ενιαίο μέτωπο, συγκαταστήσαμε να παρακολουθήσουμε αυτή την κίνηση του συντονισμού στην πράξη.

Πέρασαν από τότε, περίπου οκτώ μήνες. Μέσα στους οποίους αναπτύχθηκαν σημαντικοί εργατικοί αγώνες. Όμως κανέναν συντονισμό και κανέναν αγώνα δεν είδαμε εμείς να γίνεται με κατεύθυνση το ενιαίο μέτωπο. Καμιά συνέλευση εργαζομένων δεν έγινε που να συζήτησε και να αποφάσισε να παλέψει ενάντια σε όλες τις διασπαστικές πολιτικές, για το ενιαίο μέτωπο πάλης όλων των εργαζομένων, ανεξάρτητα από τις πολιτικές απόψεις.

Πολλές συσκέψεις και ομηρικές συζητήσεις έγιναν, είτε των Διοικητικών Συμβουλίων των διάφορων σωματείων, είτε των γνωστών πολιτικών ομάδων και σχημάτων που ελέγχουν και διευθύνουν αυτά τα "ανεξάρτητα" σωματεία. Και αποφάσεις διάφορες πάρθηκαν για τον καλύτερο συντονισμό της δράσης τους. Κάτι ανάλογο που γίνεται και με τα "ταξικά" σωματεία που ελέγχονται και διευθύνονται από το ΠΑΜΕ! Τι όμως πρόσφεραν στο κίνημα της εργατικής τάξης όλα αυτά τα κονκλάβια; Τι άλλαξε; Πάρθηκε έστω και μια απόφαση που να καλεί τους αγωνιστές, και τους οπαδούς όλων των παρατάξεων και όλων των τάσεων, αλλά και τους ανοργάνωτους εργάτες, να παλέψουν για το ενιαίο ταξικό μέτωπο; Αποφάσισε κάποιο από τα "ανεξάρτητα" σωματεία να συγκαλέσει Γενική Συνέλευση, με σκοπό να πάρει απόφαση να παλέψει για το ενιαίο μέτωπο;

Αν βέβαια υπήρχαν πραγματικά ανεξάρτητα εργατικά σωματεία, τότε θα αποφάσιζαν τα ίδια, με βάση τις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεών τους. Και δεν θα είχαν καμιά ανάγκη από τις ντιρεκτίβες οποιωνδήποτε κονκλαβίων, που μόνο για την ανεξαρτησία των εργατικών σωματείων δεν νοιάζονται και δεν νοιάστηκαν ποτέ! Τα γεγονότα λοιπόν μας λένε καθαρά ότι την απόφαση για τον

συντονισμό των διαφόρων "ανεξάρτητων" σωματείων, την πήραν διάφορες πολιτικές ομάδες και σχήματα, που καθόλου δεν έχουν στο κεφάλι τους την πάλη για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, έτσι όπως οι λενινιστές κομμουνιστές την εννοούσαν και την εννοούν!

Παρ' όλα αυτά όμως, στην "Εργατική Πολιτική" γράφονται άρθρα που μιλάνε για: "σημαντική παρακαταθήκη (που) αποτελεί η γραμμή του συντονισμού σωματείων, πλευρά της τακτικής του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου..."

Μα, απ' όσα εμείς γνωρίζουμε κι απ' όσα πρωύτερα είπαμε, η μπολσεβίκικη τακτική του ενιαίου εργατικού μετώπου δεν έχει πολλές και διάφορες πλευρές, είναι μια και μόνη συγκεκριμένη πολιτική τακτική μαζικής ταξικής πάλης. Όπως σωστά το λένε και οι θέσεις της ιδρυτικής Συνδιάσκεψης της **Κ.Ο. ΑΝ.:** **"Ενιαίο μέτωπο - ενότητα δράσης, είναι κυρίως ενότητα δράσης των εργαζομένων από τα κάτω και αυτό αποτελεί μόνιμο καθήκον των επαναστατών..."** (Αρ. Ανασύνταξη, τεύχος 31, σελ. 76). Αυτό ακριβώς έλεγαν οι μπολσεβίκοι ηγέτες. Το ίδιο υποστηρίζουμε από πολλά χρόνια κι εμείς. Το ενιαίο μέτωπο είναι η τακτική των επαναστατών κομμουνιστών, με την οποία επιδιώκουν να πετύχουν την ενότητα δράσης όλων των εργαζομένων. Κι αυτή η τακτική δεν έχει πολλές πλευρές.

Ο συντονισμός μεταξύ σωματείων, "η γραμμή του συντονισμού", που εκπορεύεται από κάποια πολιτικά ή συνδικαλιστικά κονκλάβια, δεν είναι ενιαίο μέτωπο των εργαζομένων, ούτε πλευρά της τακτικής του ενιαίου εργατικού μετώπου. Συντονισμό των σωματείων που ελέγχουν, κάνουν και όλα τα κόμματα και οι εργατοπατερικές παρατάξεις! Το ζήτημα επομένως είναι για ποιον σκοπό γίνεται ο συντονισμός των όποιων σωματείων και τι ρόλο έχουν οι εργαζόμενοι σ' αυτόν τον συντονισμό. Αποφασίζουν οι ίδιοι να συντονιστούν και να δράσουν ή μήπως παίρνουν εντολή να συντονιστούν επειδή έτσι κρίνουν κάποια "επαναστατικά" εργατοπατερικά κονκλάβια;

Με λίγα λόγια, εμείς ως τώρα δεν έχουμε δει κανέναν συντονισμό σωματείων που να διακηρύχνει και να παλεύει στην πράξη για την ενότητα δράσης των εργαζομένων, για να αποφασίσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι αν θέλουν να συγκροτήσουν το Ενιαίο Μέτωπο Ταξικής Πάλης. Γι' αυτό και δεν συμφωνούμε καθόλου με την γραμμή που πλασάρει, στο σπουδαίο αυτό ζήτημα, η εφημερίδα της **Κ.Ο. ΑΝ.** Και μάλιστα σε χτυπητή αντίθεση με τις ιδρυτικές της θέσεις.

Ασφαλώς και πρέπει να παλέψουμε μέσα στα εργατικά συνδικάτα για να κάνουν δική τους την πολιτική και την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου. Αλλά αυτό ποτέ δεν θα γίνει μέσα από συσκέψεις και διαβουλεύσεις των λενινιστών επαναστατών με τους αθεράπευτους σεχταριστές των διαφόρων μικροα-

στικών ακροαριστερών αιρέσεων. Τα εργατικά συνδικάτα θ' αρχίσουν να συντονίζονται και να παλεύουν για το ενιαίο μέτωπο μόνο όταν οι λενινιστές κομμουνιστές και οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης, θα μπορέσουν να πείσουν τους εργαζόμενους να οργανωθούν στα σωματεία τους και να διεκδικήσουν δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις, οι οποίες θα αποφασίζουν για κάθε ζήτημα της ταξικής πάλης.

Αυτές είναι τελικά οι δικές μας απόψεις αγαπητοί σύντροφοι. Και δεν αμφιβάλλουμε καθόλου ότι είναι πολύ πιο εύκολο να συζητάει και να συντονίζεται κανείς με ομάδες του σεχταριστικού "επαναστατικού" περιθωρίου, παρά να προσπαθεί να πείσει, να οργανώσει και να βάλει σε αγωνιστική πορεία τους ανοργάνωτους, απογοητευμένους δύσπιστους ή επηρεασμένους από τα αστικά και τα ρεφορμιστικά κόμματα εργάτες, που έχουν δει πολλά τα μάτια τους.

Ο πρώτος, ο εύκολος δρόμος της γραμμής του συντονισμού από τα επάνω -δηλαδή "η τακτική που περπατάει στη ζωή"- είναι φανερό νομίζουμε ότι οδηγεί στο σεχταριστικό τέλμα της στείρας "επαναστατικής" φλυαρίας.

Ενώ ο δεύτερος, ο δύσκολος δρόμος της υπομονετικής μεθοδικής, πάλης για το ενιαίο εργατικό μέτωπο, οδηγεί στην εργατική τάξη, στο ιστορικό της μέλλον. Οδηγεί στο επαναστατικό κόμμα της Εργατικής Δημοκρατίας, της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Σ' αυτόν τον δρόμο οι λενινιστές κομμουνιστές ποτέ δεν θα βαδίσουν μαζί με τους σεχταριστές αντιπάλους του μπολσεβίκικου επαναστατικού μαρξισμού.

Αθήνα 5 Ιουνίου 2008

Η Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης "Εργατικής Δημοκρατίας"

"Ο σκοπός και το νόημα του ενιαίου μετώπου συνίσταται στο να τραβηχτούν στην πάλη κατά του κεφαλαίου όλο και πιο πλατιές μάζες εργατών, χωρίς να πάψουμε να επαναλαμβάνουμε τις εκκλήσεις μας, ακόμη και προς τους ηγέτες της 2ης και της 2 ½ Διεθνούς, προτείνοντας να κάνουμε από κοινού μια τέτοια πάλη..."

(Ν. Λένιν, Άπαντα, τόμ. 45, σελ.131)

Για την υλοποίηση της συμφωνίας του 2006

Προς την Π.Ε.
της κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

Αθήνα 2/11/2007

Από τον Αύγουστο του 2006, είχατε συμφωνήσει μαζί μας για την ανάγκη να βάλουμε τέλος στις άγονες προσπάθειες συνεννόησης και συνεργασίας με την πανσπερμία της εξωκοινοβουλευτικής ακρο-αριστεράς και νεοαριστεράς. Και να αναλάβουμε πρωτοβουλία κοινής δράσης, μέσα στην εργατική τάξη και την πρωτοπορία της, για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, ενάντια στην εντεινόμενη επίθεση του ντόπιου και του ξένου κεφαλαίου και ενάντια στα πολιτικά όργανα και στηρίγματά του. Μια τέτοια συμφωνία κομμουνιστικής σύμπραξης για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κομματιασμένου και αποδιοργανωμένου εργατικού κινήματος, όπως ήταν επόμενο, την απέρριψαν, τελικά, όλες, χωρίς εξαίρεση, οι συνιστώσες της δήθεν "επαναστατικής αριστεράς". **Αποδεικνώντας ότι δεν έχουν καμιά ουσιαστική σχέση με τα προβλήματα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης και με την κομμουνιστική εργατική πολιτική.** Όπως άλλωστε και όλες οι σεχταριστικές αιρέσεις, όλου του κόσμου!

Εννιά, περίπου, μήνες αργότερα, το Μάη του 2007, στη διάρκεια της ενοποιητικής Συνδιάσκεψής σας, φάνηκε και πάλι να συμφωνούμε και να συμβαδίζουμε στο δρόμο της πάλης για την επαναστατική ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού και του εργατικού κινήματος, για την ενότητα όλων των Διεθνιστών Κομμουνιστών, για την αναγκαία Ενιαία Κομμουνιστική Οργάνωση, πάνω στη βάση των αρχών, των ιδεών και των παραδόσεων του λενινικού μπολσεβικισμού. Πράγμα που για εμάς, σήμαινε πλήρη και σαφή διαχωρισμό (στα λόγια και στην πράξη) των μαρξιστών επαναστατών από τις διάφορες κεντριστικές, σεχταριστικές, αναρχοφιλελεύθερες, παλαιοσταλινικές και νεοσταλινικές αιρέσεις. Οι οποίες, βεβαίως, ενώ χαιρέτησαν την ενοποίησή σας, **απέρριψαν όμως τις θέσεις και τις προτάσεις της Συνδιάσκεψής σας, ακριβώς επειδή η πολιτική και η τακτική τους δεν έχει καμιά συγγένεια με την πολιτική και την τακτική του λενινικού μπολσεβικισμού.**

Γενάρης 2009

Τρεις μήνες πιο μετά, τον Αύγουστο του 2007, όταν για μια ακόμα φορά δοκιμάσατε να συνεννοηθείτε με την πανσπερμία του μικροαστικού βερμπαλισμού, εμείς συμφωνήσαμε με τα βασικά σημεία της πρότασής σας για έναν ενιαίο εκλογικό συνδυασμό των κομμουνιστών διεθνιστών που θα μπορούσαν και θα έπρεπε να συμπράξουν **"σε επαναστατική προγραμματική βάση"**. Και αυτή η πρόταση όμως, που την συνυπογράψαμε, έπεσε στο κενό. Κι έγινε ακόμα πιο καθαρό ότι στις γραμμές των ηγετικών κύκλων της δήθεν "επαναστατικής αριστεράς" **δεν υπάρχουν κομμουνιστές ή μαρξιστές, διατεθειμένοι να παλέψουν για τις ιδέες, την πολιτική και το πρόγραμμα του μπολσεβικισμού!!**

Αποδείχτηκε επομένως ότι οι μαρξιστές επαναστάτες οφείλουμε να αναπτύξουμε ασυμφιλίωτο ιδεολογικό και πολιτικό αγώνα ενάντια σε όλες τις εκφράσεις του ακροαριστερού και κεντριστικού αναθεωρητισμού, χωρίς ταιλάντευσεις και αυταπάτες!

Ύστερα απ' όλα αυτά, και μετά την απαγκίστρωσή σας από τις χασοτικές διαβουλεύσεις για την ενιαία εκλογική εμφάνιση μιας ανύπαρκτης ενιαίας "επαναστατικής αριστεράς", πιστέψαμε ότι θα μπορούσαμε πλέον, **χωρίς άλλες αναβολές και παλινδρομήσεις**, να προχωρήσουμε στην υλοποίηση **τουλάχιστον** της συμφωνίας του Αυγούστου του 2006 για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο.

Γι' αυτό, λίγο πριν από τις εκλογές της 16/9/07, προτείναμε στους εκπροσώπους σας (τους συντρόφους Κ. Μπατίκα και Δ. Κάβουρα), αμέσως μετά τις εκλογές να συναντηθούμε και να καθορίσουμε τις σχέσεις συνεργασίας μας και την πρακτική εφαρμογή της συμφωνίας μας του Αυγούστου 2006.

Και οι δύο αυτοί σύντροφοι, χωρίς καμιά επιφύλαξη ή αντίρρηση, δέχτηκαν την πρότασή μας και μας διαβεβαίωσαν ότι αμέσως μετά τις εκλογές θα πραγματοποιούνταν οπωσδήποτε η σύσκεψη που ζητήσαμε. Αναγνωρίζοντας μάλιστα ότι: "με όλους αυτούς, τους σεχταριστές, δεν γίνεται τίποτα"! (Κ. Μπατίκας)

Ωστόσο έχουμε κιόλας διανύσει έναν και μισό μήνα μετά τις εκλογές κι ακόμα η διαβεβαίωση εκείνη δεν έγινε πράξη! Και χρειάστηκε να ρωτήσουμε εμείς τον σ. Β.

Θεοφανόπουλο, αν σας απασχόλησε η πρότασή μας, για να πληροφορηθούμε επιτέλους ότι έχετε ορίσει μια επιτροπή η οποία πρόκειται (άγνωστο πότε) να μας καλέσει να συζητήσουμε!

Στο μεταξύ όλα δείχνουν πως δεν έχετε ακόμα αποφασίσει οριστικά ότι με τους αθεράπευτους σεχταριστές και κεντριστές, με όλους αυτούς τους αρνητές και υπονομευτές του μπολσεβικισμού, όχι μόνο "δεν γίνεται τίποτα", αλλά γίνεται και ζημιά, όσο θα συνεχίζεται να συγχρωτίζεστε μαζί τους, ελπίζοντας να επιδράσετε σε κάποιους παραπλανημένους αγωνιστές. Αυτό που δεν κατορθώσατε στις προηγούμενες δεκαετίες, με τις ατέρμονες και στείρες συζητήσεις μαζί τους, ελπίζετε πως θα το μπορέσετε τώρα! Γιατί άραγε;

Έτσι, ύστερα από την ακατανόητη απόφασή σας να δώσετε την ψήφο σας "στους κομμουνιστές εκείνους που βρίσκονται στα ψηφοδέλτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς" (από τα οποία όμως δεν προκρίνατε κανένα έστω για κριτική πολιτική υποστήριξη) ανοίξατε τώρα έναν νέο κύκλο (το ίδιο αδιέξοδο και μάταιο) επαφών, συνεννοήσεων και συσκέψεων, με τα διάφορα σχήματα και κατασκευάσματα της χρεοκοπημένης ακροαριστεράς και κεντριστικής σεχταριστικής πανσπερμίας!!

Προφανώς έχετε λησμονήσει αυτό που εσείς γράψατε: **"ότι οι οργανώσεις αυτές (της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς) δεν είναι σε θέση να αποκτήσουν αξιολογή σύνδεση με την εργατική τάξη και τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων. Παραμένουν είτε ξεκομμένες από το εργατικό κίνημα, είτε μορφώματα της μικροαστικής δημοκρατίας, αριστερά συμπληρώματα της αστικής επιρροής ή και εκφράσεις συντεχνιακών διανοουμένων"**. (Οι επερχόμενες βουλευτικές εκλογές και τα καθήκοντα των κομμουνιστών - Εργατική Πολιτική, τεύχος 14, σελ. 3)

Αυτά ακριβώς λέμε και εμείς εδώ και πολλά χρόνια. Άλλωστε, επί 33 χρόνια (για να μιλήσουμε μόνο για τα χρόνια της "μεταπολίτευσης") τα γεγονότα βεβαιώνουν με τρόπο αναμφισβήτητο αυτές ακριβώς τις αλήθειες. Και πιστοποιούν ασφαλώς ότι οι μαρξιστές επαναστάτες που επιμένουν να συγχρωτίζονται πολιτικά με τους κομφουζιονιστές της μικροαστικής δημοκρατίας,

με τα "αριστερά συμπληρώματα της αστικής επιρροής", αυτοί οι μαρξιστές - λενινιστές, διαπράττουν σοβαρότατο, ολέθριο, πολιτικό σφάλμα! Και βέβαια δεν είστε οι μόνοι. Το ίδιο αυτό σφάλμα το έχουμε διαπράξει κι εμείς επίσης, στο παρελθόν.

Είναι πιστεύουμε περισσότερο από φανερό ότι αυτή η ολέθρια πολιτική τακτική, που δεν σας επέτρεψε ως τώρα να ανταποκριθείτε στη συμφωνία του Αυγούστου του 2006, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τη λενινική θέση και πολιτική του Ενιαίου Εργατικού Μέτωπου, που στα λόγια όμως την υποστηρίζεται! Όπως ακριβώς το κάνουν και οι ηγήτορες του ΕΕΚ! Σίγουρα είναι αδύνατο να παλέψει κανείς για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, μαζί με **"οργανώσεις που δεν είναι σε θέση να αποκτήσουν αξιολογή σύνδεση με την εργατική τάξη"** και

με "αριστερά συμπληρώματα της αστικής επιρροής" πάνω στο κομματιασμένο εργατικό κίνημα! Με οργανώσεις (ΝΑΡ) που με διασπαστικές κινήσεις ευαγγελίζονται ένα "νέο κίνημα"!!

Και δεν μπορεί ν' αμφιβάλει κανείς ότι η συνέχιση αυτής της πολιτικής, οι επίμονες παλινωδίες και συμπράξεις σας με τα σεχταριστικά μικροαστικά μορφώματα, απειλούν να ακυρώσουν το "πρώτο βήμα" σας για την μπολσεβίκικη ενότητα των μαρξιστών επαναστατών, όλων των διάσπαρτων κομμουνιστών διεθνιστών, σε μια αληθινή λενινική Ενιαία Επαναστατική Οργάνωση της προλεταριακής πρωτοπορίας.

Γι' αυτό θεωρούμε ότι πρέπει να μπει τέλος οριστικό στην ολέθρια αυτή πολιτική. Και για μια ακόμα φορά σας καλούμε να α-

ναλάβουμε την πρωτοβουλία της πάλης για το Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, **καταγγέλλοντας και στιγματίζοντας όλους τους διασπαστές του εργατικού κινήματος, ρεφορμιστές και σεχταριστές, όλα τα αριστερά συμπληρώματα της αστικής επιρροής!**

Επομένως, αν εξακολουθείτε να ενδιαφέρεστε για τις απόψεις και τις προτάσεις μας, εμείς σας ζητάμε και πάλι (το δυνατόν γρηγορότερα) να ορίσουμε την σύσκεψη που έπρεπε να έχουμε κάνει, για μια γόνιμη συντροφική μαρξιστική συζήτηση, που θα καθορίσει **αν μπορούμε τελικά να συμφωνήσουμε και να συμπράξουμε.**

Αθήνα 2/11/07

Οργανωτική Επιτροπή της Κίνησης Εργατικής Δημοκρατίας

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο

Η μόνη απάντηση

στην αντιασφαλιστική καπιταλιστική επίθεση

Εργάτριες, εργάτες, νέοι, άνεργοι συνταξιούχοι

Η μεγάλη συμμετοχή στην απεργία της 12/12/007 και οι μεγαλειώδεις εργατικές συγκεντρώσεις στις μεγάλες πόλεις, με την συμμετοχή και πολλών άλλων εκμεταλλευόμενων στρωμάτων, ανέδειξαν την δύναμη και την αποφασιστικότητα της εργατικής τάξης και τον συσπειρωτικό ρόλο που αντικειμενικά έχει, για την συντριπτική λαϊκή πλειοψηφία, ενάντια στα άθλια αντιασφαλιστικά, αντεργατικά και αντιλαϊκά σχέδια της κυβέρνησης Καραμανλή. Η άρον - άρον αποπομπή και αντικατάσταση του Β. Μαγγίνα και η διαφαινόμενη εξαναγκαστική αναδίπλωση της κυβέρνησης, είναι τα πρώτα αποτελέσματά της μεγάλης εργατικής κινητοποίησης.

Για μια φορά ακόμα, οι πεσιμιστικές αντιλήψεις και θεωρίες για δήθεν "αγωνιστική αδυναμία" της εργατικής τάξης και περί "αδύναμου μειοψηφικού εργατικού κινήματος", αποδείχτηκαν εξωπραγματικές και ποδοπατήθηκαν από την πραγματικότητα.

Η επίθεση που εξαπέλυσε η κυβέρνηση Καραμανλή με βάση τον αντιασφαλιστικό πασοκικό νόμο Ρέππα για "ενοποίηση Ταμείων", αποσκοπεί στην παραπέρα λεηλασία των αποθεματικών των ασφαλιστικών Ταμείων και είναι προανάκρουσμα μιας γενικότερης και ακόμα πιο σκληρής επίθεσης εναντίον του συνόλου των ασφαλιστικών εργατικών δικαιωμάτων. Με τις επίσημες δηλώσεις του υπουργού Απασχόλησης Μαγγίνα στη Βουλή, διαλύονται οι ψεύτικες προεκλογικές διαβεβαιώσεις και επιβεβαιώνονται οι πολλαπλώς δηλωμένες κυβερνητικές και καθεστωτικές προθέσεις, για κατάργηση κατακτημένων ασφαλιστικών εργατικών δικαιωμάτων και μεγάλη αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, για δραστικό περιορισμό του ύψους των ήδη χαμηλών συντάξεων, για περιορισμό των ελάχιστων παροχών τους και διάλυση της λειτουργίας τους κλπ. Απώτερος σκοπός η πλήρης ιδιωτικοποίηση της ασφάλισης.

Η νέα αυτή επίθεση, που αποτελεί συνέχεια της αποτυχη-

μένης προσπάθειας επιβολής των ίδιων αντιασφαλιστικών μέτρων της κυβέρνησης Σημίτη του 2001, είναι μέρος της γενικότερης προσπάθειας των κυβερνητικών, κομματικών και οικονομικών επιτελείων του κεφαλαίου να φορτώσουν τις συνέπειες της κρίσης του εκμεταλλευτικού κεφαλαιοκρατικού συστήματος στις πλάτες της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων. Να συγκρατήσουν πιο χαμηλά τους μισθούς και τις συντάξεις, να καταργήσουν τις συλλογικές συμβάσεις, να απελευθερώσουν τις απολύσεις, να ελαχιστοποιήσουν, ως την κατάργηση, τις κρατικές δαπάνες, της δημόσιας παιδείας, υγείας και των άλλων κοινωνικών υπηρεσιών, να "ελαστικοποιήσουν" πιο απάνθρωπα τις εργασιακές σχέσεις, να εντατικοποιήσουν την εκμετάλλευση, να αφαιρέσουν κατακτημένα δικαιώματα, να ξεπουλήσουν και να ιδιωτικοποιήσουν τον δημόσιο πλούτο, να περιορίσουν τις δημοκρατικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Σύσσωμες οι δυνάμεις της καπιταλιστικής αντίδρασης, κυβερνητικές και αντιπολιτευτικές, διαφωνώντας μεταξύ τους μόνο ως προς τους τρόπους "χειρισμού" των εργαζομένων και των αγωνιστικών τους αντιδράσεων, πασχίζουν να διαχειριστούν την βαθιά κρίση του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού καθεστώτος και να διασώσουν τα κέρδη και τα συνολικά συμφέροντα του κεφαλαίου σε βάρος του εργατικού και λαϊκού βιοτικού επιπέδου.

Οι συνέπειες αυτής της αντεργατικής πολιτικής των κυβερνήσεων του καθεστώτος (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) είναι περισσότερο από ορατές. Όλο και περισσότερα τμήματα των εργαζομένων βυθίζονται στην φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση (1 στους 3 ζει κάτω από τα όρια της επίσημης φτώχειας), ενώ οι καπιταλιστές συσσωρεύουν όλο και μεγαλύτερα κέρδη. Χαρακτηριστικά, οι 300 εταιρείες του χρηματιστηρίου, το πρώτο 9μηνο του 2007, αύξησαν τα κέρδη τους κατά 30% από το 2006, κερδίζοντας 9 δις EURO (1 δις EURO το μήνα!!). Η δημόσια παιδεία και υγεία εξαρ-

θρώνονται για χάρη της κεφαλαιοκρατικής αξιοποίησής τους και οι κοινωνικές δαπάνες όλο και μικραίνουν στον κρατικό προϋπολογισμό. Το περιβάλλον καταστρέφεται (μόλυνση γης και αέρα, φωτιές κλπ) και η ζωή των εργαζομένων μέσα στις τερατώδεις τιμμεντούπολεις γίνεται πιο απάνθρωπη.

Οι σημαντικοί αγώνες και κινητοποιήσεις που αναπτύσσονται τα τελευταία χρόνια (εργάτες εργοστασίων, ναυτεργάτες, τραπεζοϋπάλληλοι, φοιτητές, δάσκαλοι, συμβασιούχοι κλπ), ενάντια στην ολόπλευρη επίθεση του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, και ιδιαίτερα η βαθιά μαζική αγανάχτηση που αναδύεται απ' όλα τα στρώματα των εργαζομένων ενάντια στις νέες αντιασφαλιστικές προθέσεις, δείχνουν με αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι η εργατική τάξη και οι υπόλοιποι εργαζόμενοι έχουν όλη την διάθεση και θέληση να αντισταθούν στην σαρωτική αφαίρεση των εργασιακών μισθολογικών και άλλων δικαιωμάτων τους. Και το γεγονός ότι οι αγώνες αυτοί ήταν αρκετά μαζικοί και μεγάλης διάρκειας όπως και το ότι συγκέντρωναν την υποστήριξη και τη συμπάθεια της πλειοψηφίας του συνόλου των εκμεταλλευομένων αντανακλάει τις νέες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί μέσα στο εργατικό κίνημα και τις νέες δυνατότητες που αυτό διαθέτει για να σταματήσει την κεφαλαιοκρατική επίθεση και να ανατρέψει τους όρους εκμετάλλευσής του.

Οι αγώνες αυτοί όμως, και ολόκληρη η αγωνιστική διάθεση των εργαζομένων καθορίστηκε και καθορίζεται από την μεγάλη οργανωτική τους πολυδιάσπαση, από την έλλειψη συντονισμού τους, από την κλαδική ή εργοστασιακή τους απομόνωση, από την απουσία ενός ενιαίου εργατικού σχεδίου αγωνιστικών κινητοποιήσεων, διεκδικήσεων και ταξικών πολιτικών προσανατολισμών.

Οι μεγάλες αγωνιστικές δυνατότητες του εργατικού κινήματος συνθλίβονται ανάμεσα στην πολυδιάσπαση και στον έλεγχο των συνδικαλιστικών του οργάνων από τις αστικοποιημένες γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες που βρίσκονται στην υπηρεσία της αστικής τάξης και σε πλήρη εξάρτηση από τις ηγεσίες των αστικών κομμάτων και του αστικού κράτους.

Η κατάργηση κάθε έννοιας εργατικής δημοκρατίας στη λειτουργία των συνδικάτων, η υποκατάσταση της αγωνιστικής ταξικής πολιτικής με την συμβιβαστική συναλλαγή των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών ηγεσιών με τις ηγεσίες των αστικών κομμάτων και το αστικό κράτος και με απεργίες "τουφεκίες στον αέρα" απομαζικοποιούν τις συνδικαλιστικές οργανώσεις και κάνουν τους αγώνες των εργαζομένων αναποτελεσματικούς.

Η ΓΣΕΕ, από κορυφαίο όργανο για την οργάνωση, τον συντονισμό και την ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος που θάπρεπε να είναι, με την διοίκησή της κάτω από τον έλεγχο της αστικοποιημένης γραφειοκρατίας έχει μεταβληθεί σε συμπληρωματικό εργαλείο περάσματος στην εργατική τάξη των κατευθύνσεων της αστικής τάξης και της αντεργατικής πολιτικής των αστικών κυβερνήσεων.

Οι δυνάμεις αυτές (ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ - Α.Π.) με την μέθοδο των "διαλόγων" με την εκάστοτε κυβέρνηση, με τους συνεταιρισμούς με την οργάνωση των βιομηχάνων ΣΕΒ και με τις "εθιμοτυπικές" ανοργάνωτες και άσφαιρες κινητοποιήσεις διασπούν την εργατική τάξη και τους αγώνες της, υποτάσσουν τα συμφέροντά της στα συμφέροντα και τις στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου, υιοθετούν και αναπαράγουν την προπαγάνδα του για "ανάπτυξη", "ανταγωνιστικότητα", "παραγωγικότητα", που στα πλαίσια του καπιταλισμού είναι συνώνυμα με αντεργατικά μέτρα και πολιτικές και δρουν γενικά με τρόπους ξένους προς τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Το ΠΑΜΕ, αφού εξασκήθηκε αρκετά στις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, συνεχίζει ακάθεκτο να ξεχωρίζει τους εργάτες με βάση τις ιδεολογικές τους αντιλήψεις. Αντί να τους ενώνει στη βάση των οξυμένων προβλημάτων, βάζει ως προϋπόθεση την υποταγή όλων στο ΠΑΜΕ, ειδάλλως συνεχίζει ξεχωριστά.

Οι Ομοσπονδίες επίσης, που επηρεάζονται από το ΠΑΜΕ, αντί να κάνουν κτήμα και σημαία τους τα κοινά αιτήματα, καταγγέλλοντας τις κλαδικές συμβάσεις τους, ανοίγοντας το αγωνιστικό μέτωπο, περιορίστηκαν και αυτές σε ρόλο θεατή, καταγγέλλοντας όλους τους άλλους ως προδότες, πουλημένους, προβοκάτορες κτλ. Στην πράξη όμως υπογράφουν ίδιες με τη ΓΣΕΕ συμβάσεις με την ίδια πρακτική.

Οι ομάδες της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και των συνδικαλιστικών τους δυνάμεων, παρά την έντονη αγωνιστική και ενωτική φρασεολογία τους, αρνούνται να παλέψουν συστηματικά ενάντια στην πολυδιάσπαση του εργατικού κινήματος, αντιγράφουν ουσιαστικά την στάση του ΠΑΜΕ διαιωνίζοντας την διάσπαση, αρνούνται την πάλη για την ανάπτυξη του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου, αρνούνται να μεταφέρουν όλη τους την δραστηριότητα στο υπάρχον συνδικαλιστικό κίνημα, στραβομουτσουνιάζουν με την αναγκαιότητα απεύθυνσης στη ΓΣΕΕ αφήνοντάς την στο απυρόβλητο, περιορίζουν τον αγωνιστικό ορίζοντα, ενδιαφερόμενες περισσότερο για την "πολιτικο - ψηφοθηρική" αξιοποίηση της συνδικαλιστικής τους δράσης παρά για την συγκρότηση της ενιαίας δράσης της εργατικής τάξης.

Η εργατική τάξη μέσα από τους αγώνες έρχεται αντιμέτωπη με την πραγματικότητα που περιγράψαμε και αυτό αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα στην παραπέρα ανάπτυξη της δράσης της.

Καμία αξία λόγου δύναμη μέσα στο κίνημα δεν δίνει εγγύηση ότι παλεύει αποφασιστικά να ενώσει την εργατική τάξη στη βάση των προβλημάτων και να αξιοποιήσει το σύνολο του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος για την νικηφόρα έκβαση των αγώνων που αναπτύσσονται.

Ο ίδιος ο καπιταλισμός όμως θα συνεχίσει να βγάζει την εργατική τάξη, τους άλλους εργαζόμενους και τη νεολαία στους δρόμους της πάλης για την επιβίωση, για την διεκδίκηση λύσεων στα οξυμένα προβλήματα που ο ίδιος ο καπιταλισμός προκαλεί.

Εργάτες, εργάτριες, νέοι, άνεργοι, συνταξιούχοι

Η επίθεση των καπιταλιστών, των κυβερνήσεων τους και του κράτους θα συνεχιστεί και θα ενταθεί ακόμη περισσότερο. Απέναντι τους πρέπει να βρεθεί το σύνολο της εργατικής τάξης και της νεολαίας, ανεξάρτητα από ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές, ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα, θρησκεία, εθνικότητα, προτάσσοντας αποφασιστικά τα δίκαια αιτήματα τους και διεκδικώντας λύσεις.

Για το σκοπό αυτό οι οργανώσεις και οι ανένταχτοι αγωνιστές που υπογράφουν αυτό το κείμενο αναλαμβάνουν πολιτική πρωτοβουλία να φέρουν στο κέντρο της συζήτησης και πάλης την αναγκαιότητα ενότητας δράσης της εργατικής τάξης, ενότητας του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος ως προϋπόθεση νίκης. Προτάσσοντας την αναγκαιότητα του **Ενιαίου Μετώπου όλων των εργατών και της νεολαίας στη βάση των προβλημάτων ενάντια στον καπιταλισμό**, θα παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις για να υπηρετήσουμε αυτό το στόχο.

Για να εκπονούνται και να αποφασίζονται από τα συνδικάτα σωστά αιτήματα, να παίρνονται σωστές αποφάσεις και να οργανώνεται η πάλη για την υλοποίησή τους στην πράξη.

- Για την ανατροπή των αντιασφαλιστικών αντεργατικών σχεδίων. Για την κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων των κυβερνήσεων του κεφαλαίου. Για την αύξηση των συντάξεων - την μείωση στα χρόνια για σύνταξη. Να επιστραφούν τα κλεμμένα χρήματα των ασφαλιστικών ταμείων και να σταματήσει η πολλαπλή λεηλασία τους. Οι Γενικές Συνελεύσεις των ασφαλισμένων να εκλέγουν του εκπροσώπους τους στις διοικήσεις των ταμείων, με δικαίωμα ανάκλησης. Την επιβολή του εργατικού ελέγχου στη λειτουργία των ταμείων με δικαίωμα βέτο των εκπροσώπων των ασφαλισμένων σε όλες τις αποφάσεις της διοίκησης. Για ένα Ενιαίο Ασφαλιστικό Ταμείο όλων των εργαζομένων με τις ανώτερες ως τώρα ασφαλιστικές κατακτήσεις.
- Για ικανοποιητικές αυξήσεις στους μισθούς και τα μεροκάματα.
- Για ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις και συμβάσεις. Όχι στην προσταγή των καπιταλιστών που απαιτούν κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων κι εξατομίκευση της διαπραγμάτευσης των όρων εργασίας.
- Για 35 ώρες δουλειάς με 7ωρο και 5ήμερο. Όχι στις προσταγές της Ε.Ε. για την επιμήκυνση της εβδομαδιαίας εργασίας.
- Για το δικαίωμα των εργατών να ελέγχουν τις συνθήκες δουλειάς. Οι αποφάσεις τους να είναι δεσμευτικές για τις διοικήσεις των επιχειρήσεων. Ελεύθερη συνδικαλιστική δράση στους τόπους δουλειάς. Εκδημοκρατισμός των εργασιακών σχέσεων.
- Μέτρα κατά της ανεργίας. Απαγόρευση των απολύσεων, επίδομα ανεργίας ίσο με το μισθό για όσο καιρό ο άνεργος δε βρίσκει δουλειά.
- Όχι στο κλείσιμο των εργοστασίων, συνέχιση της λειτουργίας τους με κρατική διοίκηση κι ευθύνη και με εργατικό έλεγχο, με την έννοια ότι οι αποφάσεις της συνέλευσης των εργατών είναι δεσμευτικές για τη διοίκηση. Δέσμευση της περιουσίας όσων ιδιοκτητών-καπιταλιστών οδηγούν τις επιχειρήσεις τους σε κλείσιμο ή μεταφέρουν τις εγκαταστάσεις τους εκτός συνόρων.
- Δωρεάν παροχή των υπηρεσιών υγείας. Επέκταση, δημοκρατική λειτουργία, γενναία οικονομική στήριξη του δημοσίου συστήματος υγείας. Όχι στη ιδιωτικοποίηση της υγείας.
- Πραγματικά δωρεάν παιδεία και ποιοτική αναβάθμισή της. Όχι στα ιδιωτικά πανεπιστήμια.

Θα παλέψουμε για τη μαζικοποίηση των συνδικάτων, για την ίδρυση συνδικάτων εκεί που δεν υπάρχουν, για την αναζωογόνηση και τον εκδημοκρατισμό της εσωτερικής τους ζωής και δράσης.

Για την κατάργηση όλων των εργοδοτικών και κρατικών παρεμβάσεων (διοικητικών, οικονομικών, δικαστικών), για συνδικάτα των εργατών, ταξικά ανεξάρτητα.

Για την κατάργηση όλων των αντισυνδικαλιστικών κι αντεργατικών νόμων.

Για Συνδικάτα μαζικά - ταξικά - αγωνιστικά που θα συνενώνουν όλους τους εργάτες χωρίς να τους διαχωρίζουν, συνδικάτα που οι αποφάσεις θα λαμβάνονται με μαζικές διαδικασίες βάσης, που οι συνελεύσεις θα έχουν τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο, με αιρετούς και ανά πάσα στιγμή ανακλητούς εκπροσώπους και διοικήσεις. Συνδικάτα αυτοτελή και ανεξάρτητα από το κράτος και την εργοδοσία, από τα κόμματα, την ιδεολογία την πολιτική και την πρακτική του κεφαλαίου. Μακριά από την παραταξιοποίηση, την κοινοβουλευτικοποίηση, την ρουτίνα και τον μαρασμό των συνδικαλιστικών διεργασιών, τον εκφυλισμό και την ανάθεση, με πλήρη δημοκρατία στις γραμμές τους.

Για συνδικάτα φρούρια ταξικής πάλης, οργανωμένα και ενωτικά.

Ένα Συνδικάτο κατά χώρο παραγωγής - Μία ομοσπονδία κατά κλάδο - Ένα Εργατικό Κέντρο σε κάθε Νομό - Μία ΓΣΕΕ, όργανο στα χέρια των εργατών, έξω από κάθε αστική επιρροή. Με διοικητικά όργανα εκλεγμένα άμεσα από ανοιχτές εργατοδημοκρατικές διαδικασίες προσυεδριακής συζήτησης και ανάδειξης αντιπροσώπων.

Κριτής όλων είναι η εργατική τάξη. Και κριτήριο η στάση όλων των παρατάξεων απέναντι στα εργατικά προβλήματα και την ιστορική κοινωνική προοπτική της τάξης. Την προοπτική ανατροπής της σημερινής καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων, για την εργατική εξουσία, για τον σοσιαλισμό.

Όλοι μαζί οι αγωνιστές όλων των εργατικών παρατάξεων και οργανώσεων, στη βάση των προβλημάτων, μπορούμε να βάλουμε τέλος στην διάσπαση του εργατικού κινήματος. Να παλέψουμε για την επιβολή της ενιαιομετωπικής αντίληψης, για μαζικές δημοκρατικές ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ όλων των εργαζομένων, ντόπιων και μεταναστών.

Για ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ που θα συζητήσουν ελεύθερα και θα αποφασίσουν:

- Μέτρα ενιαιομετωπικής αντεπίθεσης, απόκρουσης και ανατροπής της καπιταλιστικής επίθεσης.
- Για την οργάνωση δυναμικής πανεργατικής κινητοποίησης ενάντια στην ανεργία, την ακρίβεια, την λιτότητα και τα κυβερνητικά σχέδια κατεδάφισης των ασφαλιστικών κατακτήσεων των εκμεταλλευόμενων.

Την κρίση της καπιταλιστικής οικονομίας να πληρώσουν οι κεφαλαιοκράτες εκμεταλλευτές της κοινωνίας και όχι οι εργάτες και ο εκμεταλλευόμενος λαός.

Δεκέμβρης 2008

κ.ο. ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ
Κίνηση Εργατικής Δημοκρατίας